

Start Game

t o k r a t :

#. 3: Boris Blaić o tem, zakaj **Loka**
r u l a

#. 4 Katarina Avbar vs. **Matjaž**
Berger, i n tervju

#. 5: Uroš Lubej:
Prva moderna novomeška
a n t i t r a g e d i j a

#. 6, 7: **Tra n s k u l t u r a**

#. 9 : Tomaž Levičar raziskuje
novomeško **p o d z e m l j e**

#. 10, 11: **fotopub** gosti Tomaža
G r d i n a

#. 12: Rok Otočec sprašuje
novomeške glasbenike: panonski
m o r n a r Zore

#. 14 atrakcija v LokalPatriotu:
J i n x

#. 15: Fotodogodki

#. 17: **Park e x t r e m e**

III 857

1102/2146

Tomaž Levičar

Glede na priljubljenost košarke ne gre dvomiti, da bo 3.500 sedišč pridno napolnjenih z ljudmi, ki bodo tekme evropske lige.

Toda ko zadevo postavimo v nek drug kontekst, zlahka dobi drugačen, manj razumljiv prizvok:

- Poleg dvorane Leona Štuklja se razprostirajo deloma zgrajena, deloma zaenkrat zgolj načrtovana, v celoti pa žal zelo slabo vzdrževana igrišča na prostem, ki naj bi jih poleg šolarjev uporabljali tudi meščani Novega mesta. Toda stanje jih od tega odvrača. Prav posodobitvi teh igrišč je bil prvotno namenjen denar, ki se ga je potem preusmerilo za povečanje dvorane.

Igrišče na Kočevarjevi ulici
foto Tomaž Levičar

- Mestna občina Novo mesto je za obnovo, vzdrževanje in novogradnje otroških igrišč v celotni novomeški občini v zadnjih šestih letih namenila zgolj 20 milijonov tolarjev - torej približno bore tri milijone letno (toliko znaša letni prihodek povprečne novomeške družine z dvema zaposlenima). Mnogi predeli Novega mesta, kaj šele naselja ob mestu, so brez otroških in športnih igrišč ali pa so od njih ostale le podrtije. Ne bomo peli visokih pesmi prenovi Loke, saj prihaja recimo deset let prepozno.

- živimo tudi v mestu, kjer imamo velodrom - dirkališče za kolesarje - velik in drag objekt. Danes, nekaj let po svetovnem mladinskem prvenstvu v kolesarstvu, dogodek je povsem primerljiv s košarkarsko suproligo, je velodrom bolj ali manj neizkoriščen in skorajda opustošen. Občinski funkcionarji so tedaj mnogo nerealnega obljubljali glede prihodnosti in pomena tega objekta za mesto in njegov razvoj. Zato pa imamo v mestu pičlih par sto metrov kolesarskih stez za navadne kolesarje.

Vsemu temu navkljub je torej občina po uspehu košarkarjev hitro znala izbrskati polnih sedemdeset milijonov sit za razširitev komaj zgrajene dvorane Leona Štuklja (kdo ve, če ne bo na koncu številka še kaj večja). Kot smo omenili, gre za denar, ki je bil namenjen igriščem ob šoli. Ta so po sodbi tistih, ki o tem odločajo, manj pomembna in bodo pač počakala na bolj ugodne čase. V naši dragi občini vrhunski šport očitno še vedno igra vlogo drugega dela starorimske formule: »kruha in iger«. Tisti, ki niso sposobni deliti »skupni kruh« (tj. občinski proračun), kot je treba, imajo še vedno pravico, da odločijo o tem, katere igre se bodo igrale.

Čeprav se zdi ob vsesplošni evforiji stanje, v katerem se nahajamo, samoumevno, se vseeno postavlja uganka: le zakaj je nekaj tekem suprolige in dvomljiva prihodnost povečane dvorane Leona Štuklja pomembnejša od interesov celotnega prebivalstva občine Novo mesto, ki hoče imeti urejene osnovne rekreativne površine, otroška igrišča in kolesarske steze. Kot kaže, hočejo občinarji prek vrhunškega športa vzpostavljati elitistično identiteto mesta, ki šepa na mnogih drugih področjih. Še več, zdi se celo, da bi bili prebivalci in prebivalke Novega mesta do neke mere in pod vplivom vsesplošnega

navdušenja sami za to, da se namesto denimo otroških igrišč financira povečanje športne dvorane

Navijačem in navijačicam Krke Telekomu so se zatresla kolena ob misli, da športna dvorana ne bi dobila od »Evrope« zahtevanih 3.500 sedišč, evroliga pa bi se še naprej igrala le v Ljubljani. To je razumljivo. Ni pa razumljivo, da Mestna občina financira projekt, ki bi ga morali financirati klub in njegovi sponzorji, saj prav ti od tega kujejo edini izmerljivi dobiček. Navijači in navijačice bodo še mastno plačevali karte suprolige. Ostali davkoplačevalci in davkoplačevalke pa bi morali pogledati izpod naočnikov in reči: »Občinski proračun financira povečanje športne dvorane? Kako, prosim? Halo, centrala!«

Druga smrt Leona Štuklja

Vrhunski šport je hočeš nočeš ideološki aparat, tudi na teh mikro lokalnih patriotskih malomeščanskih občinarskih nivojih, ne le na ravni nacionalnih reprezentanc. Pomislimo na to, kako krhka je identiteta posameznika. Posameznik je pripravljen tvoriti poslušen del množice podivjanih navijačev, ki kot ena žena pozabi na medsebojne socialne, verske, spolne in druge razlike, kakor hitro si najde skupnega idola (in z njim skupnega sovražnika), pa naj bo to fašistični diktator ali pa košarkaški klub.

Športni idol v tem obrazcu konec koncev sprevrnjeno nadomešča rimskega gladiatorja, le da mu je namesto smrti v areni namenjeno počasno »umiranje« v postopni medijski in ljudski pozabi. Športnik po koncu kariere tako rekoč preživlja lastno »smrt« in mora nekako začeti »drugo življenje«, kot se je nekoč izrazil hrvaški megazvezdnik Davor Šuker. Če se vrnemo k lokalni problematiki: v obujanju Leona Štuklja, olimpijca (seveda zaradi različnih promocijskih kontekstov, spet močno spodbujanih s strani občanarjev, teh novodobnih politkomisarjev) je šlo za poseg v to »drugo življenje« upokojenega pravnika Štuklja, ki je zaradi takšne komercializacije tudi predčasno umrl. Upokojeni pravnik Štukelj ni mogel prenesti prisotnosti ponovno rojenega olimpijca.

Ob tem napačnem odnosu do športa ni odveč spomniti na nekatere druge stvari. Na primer na to, da so bili državljani in državljanke Slovenije prisiljeni spremljati beden spor med Katancem in Zahovičem. Pravzaprav nikogar ni zanimalo, kaj se je v resnici zgodilo, samo da se »velikana« spravi. Vsi smo trepetali glede usode dolgih las našega Primoža Peterke, svetovnega prvaka. Seveda smo bili na strani košate grive, kaj nam pa drugega preostane! Tu nekje se, če malo karikiramo, kaže slovita tragična identiteta slovenske nacije. Ta konec koncev privre na dan v trenutku, ko nam nekdanji sodržavljani iz Jugoslavije ali pa ekzotiki s Ferskih otokov v pičlih treh minutah »ukradejo« veliko zmago! Nemara samo zaradi tega, ker celo pleme trepeti za usodo reprezentance, tej navsezadnje zatrepeta pogum. Ob tem se zgubi lepota športa, ki je v kontingenci igre in dovršenosti tehnike, in ki kot taka zahteva spoštovanje.

Iz te zagate pa, kot kaže, ni kakšne pametne rešitve: če bi se zares šli čisti profesionalizem brez tragičnosti, bi vrhunski šport v sedanji obliki bržkone izgubil vsak smisel. Konec koncev je nemara res lep občutek žvižgati vrhunskemu atletu, ker pač ni pripadnik tvojega krdela, ali pa pljuniti na sodnika, ker je tvojemu šampionu dosodil prekršek v napadu! V tem pljunku na parket dvorane Leona Štuklja bo pravzaprav utelešen ves novomeški lokalni patriotizem, množica bo stala kot en mož za njim in v njem. Vse te štorije okoli evropskih lig in olimpijzma nam navsezadnje povejo le to, da ne more biti čistega športa zunaj umazanega sveta, torej da ni dogodka športne kulture, ki ne bi bil hkrati tudi dokument športnega barbarstva.

Uroš Lubej

Loka rula!!!

Igrišča na Loki so prenovljena! Res, da najmanj 10 let prepozno. Res, da z nekaj lepotnimi napakami (kdo je tribune prebarval s tisto turkizno barvo?, tudi nobene kante za smeti doslej še nisem opazil ...). Ampak sprememba je očitna in še preden so bila obnavljalna dela zaključena, se je na košarkarskih igriščih nabralo kakih 40 rekreativcev.

Športni park na Loki je zagotovo eden najprijetnejših delov Novega mesta. Na noge so jo, tako kot večino stvari, povezanih s športom, postavili Sokoli. Da, tu je vadal že naš pokojni rojak Leon Štukelj. V začetku 50. let novomeški brigadirji zgradijo 286-metrsko atletske stezo, ki jo še danes pokriva leš. Znotraj kroga so gimnastična orodja, za katera skrbijo profesor Golnar in njegova skupina telovadcev. Leta 1960 na Portovaldu za potrebe vsejugoslovanskega mladinskega zleta zgradijo Stadion bratstva in enotnosti, s čimer se mnoge športne, predvsem pa atletske, aktivnosti preselijo tja. Na Loki, na igrišču prekritem z lešem, pa se še vedno igrajo tekme prve jugoslovanske odbojarske lige, v kateri kraljujejo novomeški odbojkarji. Ko v goste prideta Partizan ali Crvena zvezda, so brežine športnega parka na Loki polne ljudi. Tu v tekmovalstvu za evropski pokal gostijo tudi odbojkarje iz Amsterdama. V sedemdesetih letih postajata vse bolj priljubljena rokomet in košarka, zaradi česar asfaltirajo igrišči za košarko in rokomet. Poskrbljeno je tudi za razsvetljavo. Nad rokometnim igriščem zgradijo 30-metrski stolp, na katerega so postavljeni reflektorji, ki jih uravnava posebej za to nalogo zadolžen operater. Nad košarkarskim igriščem pa se na štirih 9-metrskih stebrih razprostira mreža, na katero so pritrjeni reflektorji. Ko sredi sedemdesetih let Novo mesto ob vznožju Marofa dobi svojo prvo športno dvorano, se košarkarska, rokometna in odbojarska tekmovanja preselijo tja. Z odhodom vrhunškega športa se prekine tudi dotok sredstev, namenjenih za vzdrževanje objektov, in te kmalu začne načenjati zob časa. Ko se sredi osemdesetih občina odloča o nabavi novih reflektorjev, se ta odločitev zavrne in tako jih morajo zaradi varnosti odstraniti. Od takrat pa do pred kratkim se na Loki ni spremenilo veliko. Igrišča so začela propadati, na koših so popokale table, tribune so se začele sesuvati, tekaška steza je postajala vse bolj podobna sveže zorani njivi, goli na rokometnem igrišču so začeli razpadati, vse pogostejše se je na igriščih pojavljala razbita steklovina, tuš kabina pa je že zdavnaj postala le kabina.

Kaj je vzrok temu, da kljub obupnemu stanju življenje na Loki vendarle ni zamrlo, ni povsem jasno. Mogoče imajo kaj pri tem silnice in energetska polja, ki sevajo iz konstrukcije obeh mostov, ki se kot mogočna čuvaja dvigata nad igrišči in nadzorujeta življenje v športnem parku. Mogoče je vzrok reka, ki teče mimo in skrbi, da se tok dogodkov nikoli ne ustavi. Mogoče so to ljudje, ki tu mirno sprehajajo svoje štirinožne ljubljence. Morda pa lepe gospodične, ki bi se rade naučile plesa, ali pa avtomobili, ki prihajajo in odhajajo iz meni neznanega razloga, saj gostišče na Loki že davno ne obratuje več.

Kakorkoli, po dolgih letih zanemarjanja so na novomeški Agenciji za šport vendarle uspeli zbrati potrebna sredstva, da so se lotili prepotrebne obnove. Z 19 milijoni tolarjev, kolikor so jih doslej namenili za prenovno športnega parka, so na Loki zgradili tri igrišča za košarko, od katerih ima eno celo pregibne obroče, ki so jih zaljublenci v košarko naivno pričakovali vsako pomlad, saj bi jih ti nedvomno rešili preglavic z menjanjem ali popravirom starih obročev vsaj enkrat na sezono. Tu sta dve igrišči za odbojko, rokometno igrišče in še dve igrišči za odbojko na mivki. Postavljeni so tudi reflektorji. In tu je še nek stric, ki obljublja, da bo redno menjaval raztrgane mrežice. Nekaj lepoteh popravkov je bila deležna tudi umivalna kabina, kjer se bodo zdaj lahko umili tudi tisti, ki ne sodijo ravno med ekshibicioniste in jim doslej ni bilo vseeno, če so jih pri tem oprasku spremljali začuden in rahlo zgroženi pogledi mimoidočih. Največji športni zanesenjaki obljubljajo celo to, da bodo v zimskih mesecih na rokometnem igrišču pripravili tudi naravno drsališče, če bodo le primerne temperature za to. Živi bili pa vidjeli, bi rekli naši sosede...

Boris Blaić

foto Tomaž Grdin

III 895

D2007/2494

»Režija je zame (moj) koncept sveta; vse ostalo bi bilo prekratko ali pretesno. Režija je »krog vseh krogov«, mesto, ki ti omogoča misliti neskončno število kombinacij - v barvah, jeziku, igri, ontologiji, glasbi... Je več kot karkoli drugega, kar mi je kadarkoli prišlo na pamet... Je sokreiranje z umetniki, s prijatelji, s katerimi se lahko samo tako srečam v zelo posebnem kontekstu, v zelo posebni hoji med paradoksi in erosom.«

Katere gledališke poetike oziroma konvencije so vplivale na tvoje ustvarjanje?

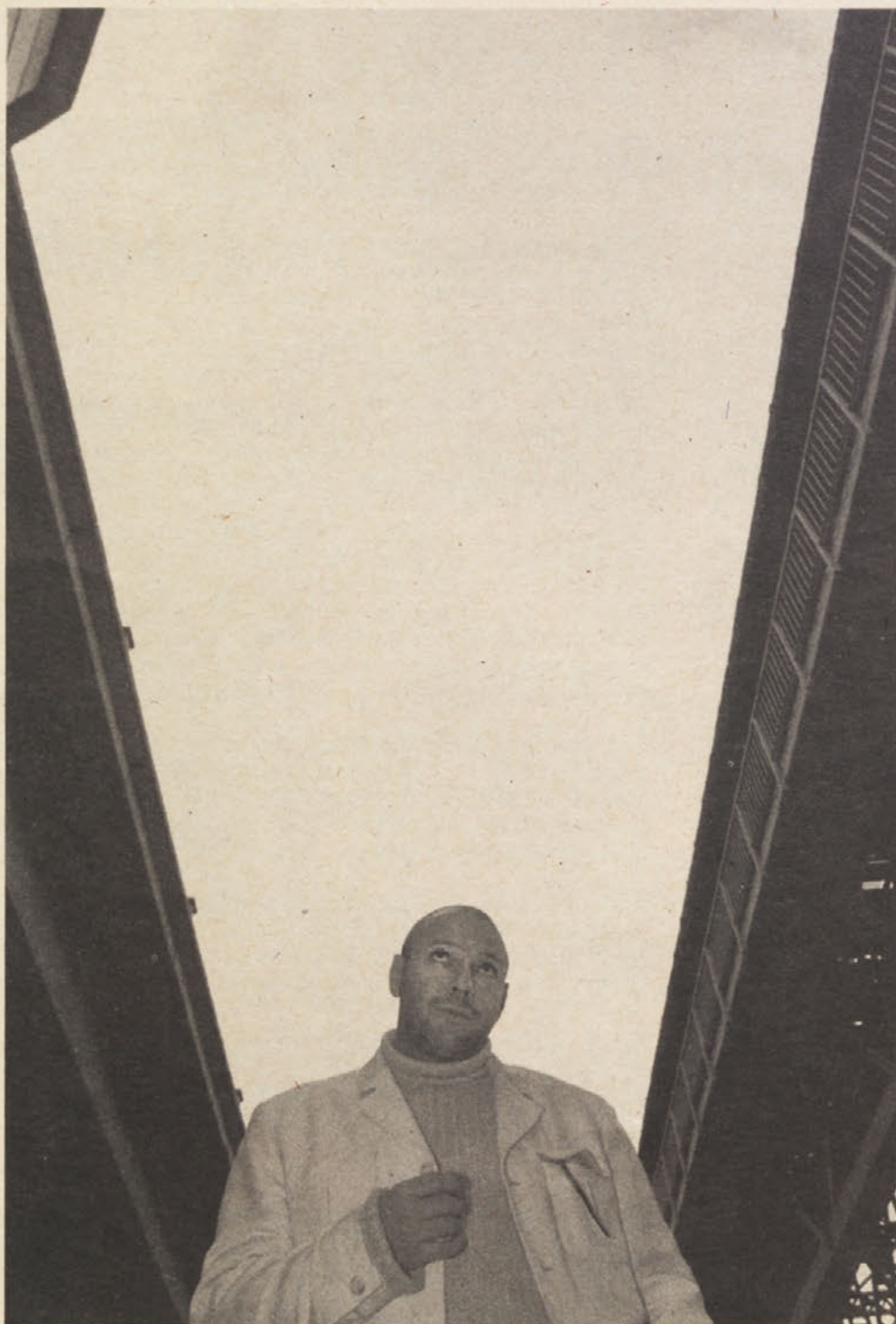
Vsakdo »prihaja«/»nastaja« skozi nekaj: skozi odpor ali skozi fascinacijo. Skozi dialog, v vsakem primeru. V gledališče nisem prišel skozi gledališče, slikarstvo, poezijo, kot drugi moji kolegi, ampak z diskurzom filozofije. Na vsak način skozi kulturo misli in dokaznega postopka (ki je tipičen za del filozofske tradicije). Misleci in analitiki, ki jih ob tej priložnosti lahko omenim, so Hegel, Gramsci, Bertold Brecht, William Shakespeare... In srečevanja z Mladenom Dolarjem, Slavojem Žižkom in Rastkom Močnikom... Vse ostalo je »creatio ex nihilo«, želja »biti nad mejo« - kot bi rekel Jacques Derrida; iti čez to mejo in jo »zažgati« v večnost. V spomin. V formo. V čisti eros.

V твоjih uprizoritvah je opaziti prevlado estetske funkcije nad ostalimi. Za gledališko umetnost je nasploh značilna prevlada vizualnega, ti pa daš tej formi tudi vsebino. Kako to, da pri tebi beseda ni izgubila svoje moči, kar je bila še nedavna praksa v sodobnem teatru?

Beseda je civilizacijski dosežek, ki omogoča spomin na vse pretekle dobe, na pretekli čas, šele potem je ta spomin povezan s fotografijo ali filmom; Wim Wenders je rekel, da je »neskončno velika zgodovina pojavov, a neskončno drobna zgodovina podob, ki preživijo.« V mojih predstavah se besede nahajajo v skopičnem polju slike, gibljive slike, »podobe-afekcije« (kot bi rekel Deleuze), kjer beseda funkcionira kot ločnica oziroma demarkacijska črta v sliki; na nek način beseda naddoloča sliko... Še drugače rečeno: vsaka beseda, ki sploh je v predstavi, ima svoj tehten razlog; zato je teh besed zelo malo. In vse so čiste; brez patosa, brez psihologizmov, brez mašil...

Vsaka tvoja uprizoritev fascinira tudi z izbiro ustreznega prostora in matematično natančno urejenostjo mizanscene. Kakšno vlogo igra znotraj tvojega gledališkega diskurza prostor?

Trije »zadnji« problemi gledališča so še vedno čas - prostor - telo; trije »fenomenološki« problemi predstave (po sebi) pa so zgodba - struktura pogleda - stil. Ne maram italijanske škatle. Ne maram vseh modifikacij realizma, povezanih s prostorom. Ljubim mostove, kamnolome, letališča, eksotične športne objekte, jahalnice, zrak kot prostor (za avione in padalce), puščavo, Kitajski zid, samostanske celice, reke (Krko, Sočo) in preklinjam vse tiste poenostavitve, ki predstave, vezane na te objekte ali površine, imenujejo »ambientalne«; ker je »ambientalno« tudi vse, kar je vezano na italijansko škatlo. Prostor - to je domišljija in neskončno število kombinacij. Izbira prostora je ključ do izbire časa, je ključ do izbire stila, je ključ do razumevanja vzgiba za umetnine. Ko sem režiral »Ave, Triumphator!« (sto let Leona Štuklja), je pešeni stadion, v kombinaciji z gimnastičnimi konstrukcijami, povezal helenizem

z moderno, telo z duhom, eros s spoznavanjem, Leona Štuklja z vzgibom za začetek modernih olimpijskih iger nove dobe...

Kakšno funkcijo ima v твоjih projektih glasba?

Glasba ima nedvoumno funkcijo v mojih projektih; glasba je preprosto ritem časa. Ga opredeljuje, zgošča in premešča. Rok Golob in Mitja Vrhovnik Smrekar sta skladatelja, s katerima sem delal, zlasti z Mitjo... Ima neverjeten občutek za prevajanje mojega konceptualnega jedljanja v glasbo... Od desetih (posnetih) enot običajno ena ne funkcionira, ostale pa... In to je to...

Tvoje inscenacije so večinoma označene kot »športni spektakli«. In res zavzema šport posebno mesto znotraj tvojega ustvarjanja. Kaj je tisto, zaradi česar je postal skoraj obvezni del твоjih predstav?

Šport - to je neskončna lepota kombinacij, ker telo vedno znova postaja in ostaja estetsko telo znotraj vnaprej določenih pravil igre. Šport je odprta struktura, mnogo bolj kot katerakoli zvrst dramatike ali njena slogovna posebnost... Šport je čistoča, je napor, je dril telesa, je strast, je »strogo zares«... Govorim o gimnastiki, plezanju, padalstvu, atletiki, judu, sabljanju, kolesarstvu, jahanju, skratka, športih, ki so zaznamovali nekatere predstave ali umetniške akcije... Šport je tu hkrati kinezis, gibanje, balet, akrobatika in igra, »Heraklitovska igra«, »čas je otrok na prestolu, otrok, ki se s kamenčki igra.«

V čem je - po tvojem mnenju - pomen igralca na odru?

V prostoru... je igralec sokonstruktor, mislec, uničevalec, montažer, sestavljalec, mojster, erotoman, ekshibicionist, nekdo nad trenutnimi mejami časa in prostora, nekdo, ki je podoben Picassu, ki je dejal »jaz ne iščem, jaz najdem«. Nekdo, ki zna misliti sebe kot drugega... In ki ima do tega neko posebno distanco.

Katere igralce, s katerimi še nisi delal, bi si želel imeti v svoji predstavi?

MLade, neformirane, z željo iti čez vse svetove, in stare, pozabljene, ki so bili »legende« svojega časa... Drugače pa delam v glavnem s tistimi, s katerimi si želim. Pazim, da nikoli ne vzamem »partybreakerjev«, ker naši projekti temeljijo na vzajemnem in reflektiranem kolektivnem podvzetju.

Kako gledaš na odnos med umetnostjo in marketingom?

Medijska pojavljanja in marketing so notranji pogoj »cirkuliranja« umetnine, zlasti kolektivnih umetnosti, kamor sodi moderno gledališče. V Sloveniji nastaja PR in marketing v kulturi precej »spontano« in daleč od trdnih tržnih zakonitosti, ki so značilne za gospodarstvo. Značilnost postmoderne družbe je obratna od modernizma, umetnosti, kjer gledalec/poslušalec/bralec »išče« umetnino - v postmoderini umetnina »išče« receptorja. Zato potrebuje medij, »velikega prevajalca«, ki zagotavlja, da je to (prav) to, da je umetnina umetnina.

Glede na to, da so tvoje predstave marsikdaj sprejete z nerazumevanjem s strani publike, me zanima, koliko ti pomeni odziv občinstva?

Odvisno od konteksta; odvisno od vsebine »nerazumevanja«... Če se greš ekstreme v estetskih rešitvah in kombinacijah, moraš nujno všteti na strani publike »nerazumevanje«, celo sovražstvo, negacijo, apriorizem in predsodarstvo, kar je sicer mentalitetna posebnost Slovencev. V teh desetih poakademijskih letih sem že precej odporen na vse te pojave; vesel pa sem bil, ker je bila moja predstava (s Slovenskim mladinskim gledališčem) *Nikoli me ne vidiš tam, kjer te jaz vidim* odlično sprejeta v Nici in Nancyju, ker me še danes mnogi sprašujejo, kdaj bomo ponovili *Galileo Galilei* v veliki čitalnici NUK-a, kdaj bo ponovitev Freudove *Interpretacije sanj* v Postojnski jami. Vsako mnenje, ki ima plemenit vzgib (in argumentacijo), tudi kadar je negativno, spoštujem in o njem premišlujem... Brechtov Galileo Galilei pravi: »ni moj namen dokazovati, da imam prav, ampak raziskovati, če imam prav«.

Tvoje mnenje o otvoritvi olimpijskih iger v Sydneyju?

Znotraj zgodovine otvoritev olimpijskih iger sta se izoblikovala dva tipa vsebine: eden je izhajal iz predstavitve dežele gostiteljice in njenih posebnosti, drugi iz športa in olimpizma; sam sem pristaš drugega, otvoritev v Sydneyju pa sodi v prvi tip. Znotraj te otvoritve pa šport in olimpizem niti v najmanjši točki nista bila prisotna ali izpostavljena. Drugi del kritike pa meri na »new age« ideologijo, za katero je značilno, da »vsega malo« da »vsakemu malo«, kar je sicer možen »pogled na svet« (čeprav je mašilo), a dosti premalo za žanr, za uvodni ritual v olimpijske igre na začetku novega tisočletja. »New age« logika je bila, poleg vsega ostalega, tudi »uporaba« avstralskih staroselcev, Aboridžinov. Ves svet pozna njihov dejanski (brez)pravni in simbolni status znotraj avstralske kulture, zato je v takšnem kontekstu popolnoma absurdno in cinično v prvi plan otvoritve postaviti prav Aboridžine, kar pa je prav simptomatično določilo »new age« ideologije... Tudi sicer je otvoritev imela - dramaturško gledano - polno »mrtvega teka«, brez gradacije, brez sublimnega, z izjemo prižiganja olimpijskega ognja...

Ali so resnične govorice, da boš ravno ti tisti, ki bo režiral otvoritev olimpijskih iger v Atenah leta 2004?

Ne bi odgovoril.

In kakšni so tvoji načrti za nekoliko manj oddaljeno prihodnost?

Trenutno v Slovenskem mladinskem gledališču (oziroma Plečnikovem dvorišču Akademskega kolegija) pripravljam predstavo *Die Traumdeutung* (Interpretacija sanj), ki je nastala po prelomnem teoretskem delu Sigmunda Freuda. Konec oktobra bom na velodromu s skupino igralcev in kolesarjev izvedel umetniško akcijo *Oddaljeni pogled* (po predlogi strukturalnega antropologa Clauda LeviStraussa). V marcu leta 2001 načrtujem umetniško akcijo *Stopinje v puščavi Nejca Zaplotnika* (Julijske alpe), z baletniki, alpinisti in igralci, septembra 2001 pa začnemo s študijem Ecovega znamenitega romana *Ime rože* - v Slovenskem mladinskem gledališču.

Za konec še eno vprašanje, ki že posega v tvojo zasebnost. Glede na to, da sta z artistko Alenko Avbar preživela skupne počitnice na Mljetu, nas vse zanima (če ni skrivnost), kakšno je vajino razmerje?

Prijazno.

O pasjih drekih in o nekaterih z njimi povezanih zadevah

Moderna tragedija

Dramatis persone:

Samo psi.

dejanje: **Zarota**

(navodilo režiserju: prizor naj se ponovi desetkrat do petnajstkrat, tako da se doseže običajni gledališki učinek)

Prolog: Teror v mestu doseže svoj vrhunec. Psi so se za svojo stvar prisiljeni grupirati v majhne skupine zarotnikov, kjer opravljajo svoje prepovedane obrede. Bači je med najbolj neugnanimi in bojevitimi. Kimo je nekoliko bolj umirjen pes aristokratskega porekla, ki pa je zaradi tega, ker je izgubil vse, pripravljen žrtvovati tudi tisto, kar mu je ostalo.

Predmestje Novega mesta, zgodaj jutraj, še noč in megla. *Bači stoji v pozor.*

Kimo pride z desne.

KIMO: Stoj! Kdo je?

BAČI: Ne, ti mi povej, kdo si! *(stara prijatelja se vendarle spoznata)*

BAČI: Gledal sem te, spoznal te nisem. Dragi Kimo, prijatelj, pozdravljen bodi ob tej nemilosrdni uri, ki edina zmore prenesti naš sveti obred.

Razmere ne dovolijo čakanja. Rigule, ragule, rogule. Le naprej, pogumni Kimo!

KIMO: *(se napenja, napne in odpne)*: Uh, tole pa ni šlo tako gladko, kot sem upal. Težko je dobro srati v teh težkih časih.

BAČI *(prepričano)*: Jaz imam pa rad, če gre bolj na trdo. Če ti po pravici povem, včasih kar malo zbiram zadevo na koncu poti, da potem bolj ven udari!

KIMO: Ti si pa res posebnež. Ja kje je pa Foster danes? Ponavadi ga vidim s teboj.

BAČI: *(se komaj odpne)*: Na poglej to baso! Prav nič nisem ponosen nanjo. Na poglej res tole basiko!

KIMO: Važno je, da si jo dobro odrezal. Bog požegnaj. *(obred je končan, nadaljuje se sproščen pogovor, ki pa proti koncu postaja vse bolj histeričen)* Ja, kje je strumni, stari in pogumni prijatelj, zvesti spremljevalec tvoj?

BAČI: Nič kaj veselega ti nimam za povedati. Včeraj sem srečal najinega prijatelja Fosterja, ki je nedolžno sprehajal svojo človekinjo, ko se je zgodil pravi incident, če smem tako reči. Foster je očedil zelenico sosedu Nebodigatreba, očedil se je pravilno in po vseh predpisih in po jusu in po evrotu. Res lepo je zaokrožil svoje opravilo, prav pazljivo sem si ga ogledal. Misli je, da bo deležen kakšne tople besede, saj se je manirlich potrudil. Požegna drek, ko vsi Neboditreba jih priletijo ven, psa psujejo, lepo gospodično pa gospodujejo. Češ da po njihovi zelenjadi srati nikar, te prosim lepo! Brez vseh manir in popolnoma neuko so ju ozmerjali, njo in njega. Deklica v jok, a Foster le nemočno cvili. Vse zaradi lepo zaobljenega dreka, sem te vprašal! Foster je tako potrto, da doma boleha v naročju lepe gospodične. Osivel je popolnoma, njegove oči so motnjave, jezik prav nič viseč in dihanje tenak. Nič ne kaže, da bo še kdaj spet stari Foster.

KIMO: Le kaj je tem ljudem, tako surovi so in malopridni!

BAČI: Poslušaj, v našem mestu ljudje, še posebej pa naši občinarji, veliko razpravljajo o tem, kakšna naj bo usoda naših pu-pu-jev. Moj človek, ampak on je res radikal, je zagovornik pasje pravice, da se poserje, kjer ga je že pač volja in kjer se njemu samemu zdi potrebno ali primerno. Ne ženira se kaj dosti ta gospod, če ljudje spuščajo škilave poglede in če se jim iz grl kotalijo psoske. Čeprav moj gospod, ker je pač le človek, ni tak velik um, ki bi razumel našo kulturo in strukturo našega razmišljanja, ga imam rad, ker se tudi on, tako kot jaz, prav malo ozira na druge pse. Toda občinarji serjejo drugače. Komaj čakam, da nam postavijo sekrete in posebne štore, kjer bomo smeli scati, te sprašujem in oprosti mi izrazu! Jih nisem videl, jih nisem srečal, jih ne gledam teh ljudi, sem te vprašal in te sprašujem, gospod moj!

KIMO: Res je nekaj usranega v mestu novomeškem. Zadnji čas je, dragi moj prijatelj, da dvignemo spet meče in zasukamo stvari po naše!

BAČI: Še en dogodek ti povem. Privabil kapljo bo v oko, ki ga še nisem videl solzati ob malih se stvareh, in dvignil bojni bo navdih. Vrlega poznaš?

KIMO: Seveda ga poznam, najlepši prinašalec, zlati čuvaj, najboljši prijatelj. Še ni rodila zemlja novomeška ga takega lepota! Ti zlati kodri pa tak pogled predirni, pred katerim slinijo se dame najfinejše! Telo kot struna, kožuh sijoč kot sonce rumeno. Njegov revs se slišal vedno je globoko in široko. Če bi le imel več sreče s svojim človekom, ki je, kot slišim, prava surovina. *(ob slutnji katastrofe ga stisne nepričakovano potreba)*

BAČI: Poslušaj zgodbo tragično! Vrlega je včeraj njegov surovi človek vodil po ulici s tisto ketno, s katero mučijo pse tisti, ki imajo se za nadpse. Vrli je hotel posrati nekaj drekcev, ker se mu je ja zdel čas in kraj primeren. Dostojanstveno počepne, toda fante mu tega ne pusti,

potegne ga na silo stran. Vrli se pač ne da, nekaj metrov naprej mu uspe spustiti nekako pol base iz odprtine ven, ko ga fante zopet potegne, da pes zacvili ko otrok, a drek le odlomi se nemarno. Vrli že napol delirno še v tretje spet počepne, spusti dve mali basi na plano - ven! - in zadovoljno se zasmije. Komaj reče: bog vaju požegnaj, že ga krč na njegovem obrazu lepem znova spači. Stisne zopet ga potreba, drek sili spet na plano! Mali ne pusti, vleče ketno in z njo psa, hoteč preprečiti opravilo mu nečastno. Tako nategujejo se kakih sto metrov: psa fante in pes nazaj fanteta, drek pa vse skupaj, nas in njih in njega. Mali vleče, pes upirajoč med hojo spušča pu pu in ka ka, tako po kosih in neugledno kot kak drek, ti rečem. Noben ne popusti, oba vodena od močnih sil, boj dobrega in zlega temu reči smemo, želje in poguma, instinkta in nagona. Na koncu te usodne tekme Vrli stegne svoje zlato telo, utrujeno od vseh kontrakcij, junaško dvigne taco poslednjič v pozdrav, zahteva še od mene, da povem to zgodbo tragično naprej, nato pa † ah, umrl sem, še reče - zgrudi se za zmeraj na hrbet in v obup nas vseh, ki smo ga spoštovali.

Taras fotografija Borut Peterlin

KIMO: *(že olajšano)*: Res neverjetna in hudo tragična zgodba, dragi Bači. Nekaj je hudo narobe, nekaj bo treba ukreniti, nekaj ukiniti. Ali drek ali pa ljudi! Veš, gospod, na Balkanu nekateri vendarle mislijo drugače, tam serjejo, kakor je volja! Ah, kdaj bomo mi na Balkanu?

BAČI: Ne skrbi, Kimi, Balkan je prihodnost nas vseh!

KIMO: Da, ampak ali res gremo v prihodnost? Kaj nam je storiti, dragi prijatelj?

BAČI: Dobiva jutri se ob uri isti, ko noč preveša se v dan, ko sanje še močno živijo.

Pripeljem poleg prijatelje naše zveste, modrega Mufija, močnega Tarasa, lepo Taro, njeno mamo Laro in vse tiste, ki sledijo vrli stvari naši. Odstranili bomo oblast nemarno, pokopali preteklost in živeli prihodnost, živeli balkansko!

KIMO: Bog požegnaj tebe in tvoj sveti drek! *(se razideta)*

Pismo ljudem:

Dragi "ljudje",

To je metafizika, ki jo dojemamo samo mi psi. Vi ljudje je nikoli ne boste razumeli. Ljudje v Evropi na primer dandanes govore tudi o kulturi pasjih spremljevalcev, češ da naj bi pasje dreke enostavno sami pospravili v vrečko ter vrgli v smetnjak. Kot da drek sodi v smetnjak, bi rekel naš Bači, lepo vas prosim in vas sprašujem! Ljudje še niso pogruntali, da se prav ob srnanju razvijajo najboljše misli, pa tudi ideje, kot dokazuje zgornji pogovor med modrima psoma. V zagovor ljudem lahko rečem le to, da so nekateri človeški znanstveniki vendarle razpravljali o dreku in z njim povezanih zadevah. Neki Sigismund na primer je trdil, da prav otrokov odnos do njegovega pu pu odloča o tem, ali bo razvil značajske lastnosti redoljubnosti, varčnosti in trmoglavosti! Če otrok, za primer, trdovratno vztraja pri tem, da sam odloča o tem, kdaj in kako se bo posral, bo kasneje postal prav trmast preganjalec pasjih ka ka! Drek doživlja res vsakršne čudne transformacije pri teh živalih! Ampak popularni Sigismund je itak bolj uporaben za ljudi kot za pse. Pomisli, misli je, da je drek otrokov prvi dar njegovim staršem, kar pa ni tako čudno, saj ima človeški otrok svoj drek za del sebe, od katerega se le s težkim srcem loči. Le razmišljaj o teh stvareh, saj vidiš, da je usoda dreka kasneje precej klavrna, če si le bil kdaj na človeškem javnem sekretu, prav v Novem mestu. Ga nočel videt', ga nočes srečat', ti povem. Jaz sem ga srečal enkrat, ta sekret, že dolgo je tega, ga nisem hotel videt' nikdar več niti srečat'. Kaj šele, da bi ga gledal. Vi pa tam serjete, sem vas vprašal!

Vaš kralj Taras.

ZABAVA	MURSKA SOBOTA
VOZNA KARTA	MURSKA SOBOTA 07.30 KOPER 17.20
VOZNA KARTA	KOPER 00.00 LJUBLJANA 03.40
VEČERJA	MURSKA SOBOTA
KOSILO	LJUBLJANA
VEČERJA	KOPER

VOROVNICO HRANITE DO KONCA POTOVANJA.

V letu 2000, ki prelamlja s prejšnjim tisočletjem, je bil na prometnih povezavah zagotovo največja atrakcija VLAK LITERATURE - EVROPA 2000. Eden od ciljev tega panevropskega projekta je bil vzpostaviti mednarodno mrežo za podporo leposlovja, zlasti v nekdanjih socialističnih državah, kjer je položaj avtorjev in založb izredno težaven. Vlak se je na svoji poti ustavil v 22 večjih evropskih mestih. V vsakem izmed njih so bili potniki priče literarnim branjem, kulturnim prireditvam, slavnostnim sprejemom in simpozijem. Po vrnitvi v domovino so slovenski predstavniki navdušeni ugotovili, da bi lahko vlak literature zapeljal tudi po slovenskih tirnicah. In priprave so stekle ...

Tako sva se 14. septembra na slovenski vlak literature, imenovan Poezija Express Slovenija 2000, ki je bil mišljen kot nadaljevanje omenjene mednarodne literarne prireditve, v Ljubljani vkrcali tudi midve...

Na ljubljanski železniški postaji, kjer se je ob 15. uri zadeva začela, sva med zbrano množico najprej opazili ogromno obličje največjega trboveljskega pesnika Uroša Zupana, nekdanj velikega upa slovenskega nogometa. Po fizični veličini za njim skoraj ni zaostajal brezbržni Dušan Čater, samozvani edini veliki še živeči romski pesnik, za katerega pa le boljši poznavalci vedo, da v resnici sploh ni Rom. Pesnik in pisatelj Matjaž Pikalo in filozof Andrej sta izstopala predvsem zaradi svoje prtljage, ker sta s sabo na vlak vzela tudi harmoniko, violino in kraguljčke, saj sta kot člana glasbeno-literarne zasedbe Autodafo naslednji dan s svojimi glasbenimi sposobnostmi zabavala ptujsko in postojnsko občinstvo. Sicer je težko verjeti, vendar bi že v Ljubljani skoraj ostali brez posebnega člana naše posadke, satanista Mihe Mazzinija, ki je po šolsko disciplinirano z majhnim nahrbtnikom čakal pod uro pri McDonald'su in skoraj zgrešil kraj odhoda. Imel je neverjetno srečo, da je mimo še v zadnjem hipu prisopihala radijska novinarka RTV Slovenija, Meta Česnik, ki ga je varno spravila na vlak.

V vagone smo vstopali resnih obrazov, ki pa so se že po pol ure vožnje razpotegnili v vedno bolj pristne nasmehe. Zagotovo je k temu pripomogla dobra družba, nekoliko pa alkohol in delno tudi cviček, ki sva ga pritihovali v vagon. Na tem prvem delu poti organizatorji namreč še niso postregli z ubijajočo mešanico dveh vin iz samorodnih vinskih trt, šmarnice in izabele, kateri naslednji dan ni bilo videti ne konca ne kraja.

Ko smo prispeli v Mursko Soboto, smo bili že na višku dobre volje. Po slovesnosti, ki jo je otvorila in zaključila izvrstna zasedba *The Stroj*, med začetkom in koncem pa so jo popestrila branja prekmurskih literatov - najbolj prisrčna izmed njih pa je bila Maja Novak. Prekmurci so nas pogostili z dvema za njihovo pokrajino značilnima jedema: bogračem in prekmursko gibanico. Z zabavo smo, potem ko se je ceremonija na železniški postaji prevesila v gasilsko veselico in nas je poleg tega še zmočila nevihta, nadaljevali v kvazi Irish pubu, ki je trajala pozno v jutro. Vzdržljivejši - tako kot je bila v najinem primeru Irena - so jo nato še mahnili v Elvis bar in na murskosoboško bencinsko črpalko. Ob 5. uri zjutraj so priropotali v dijaški dom, v katerem smo ostali že kar nekaj časa spali. Tako nas prvega bujenja ob 6. uri zjutraj večina ni slišala, vendar ob pol sedmih nismo več imeli izbire - najkasneje ob 6.45 smo morali zapustiti dijaški dom in oditi na majhno murskosoboško železniško postajo, kjer nas je čakal zajtrk ob železniških tirih.

15. septembra ob pol osmi uri zjutraj smo krenili na 372 km dolgo potovanje od Murske Sobotice do Kopra. Postanki v mestih, v katerih smo se ustavili, so bili v znamenju pozdravnih govorov županov in godb na pihala. Na poti do Ljubljane, kjer nas je čakala največja slovesnost, smo se najprej ustavili v Ptuj, zadnji postanek pred slovensko prestolnico pa je bil v Celju. V Ljubljani pa nas je pričakal poetični glas Ota Pestnerja, čakanje na železniški postaji so popestrili naši in tuji literati,

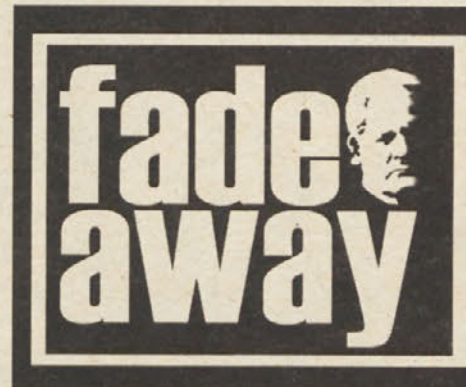
slovesnost pa je zaključila odlična glasbena zasedba Bast. Vsi sestradani smo nato kar drli v Zreznarico, kjer je bilo zaradi številčne udeležbe na Poezija expressu in verjetno tudi zaradi odličnega kosila težko dobiti pristo mizo. V slovenskem glavnem mestu so se izvršile tudi nekatere spremembe: vstopil je Dane Zajc z novo soprogo, Vesna Milek s prijateljico Urško, ki se kasneje ni mogla upreti univerzalnemu šarmu Mateja Bogataju. Izstopili so tisti, ki so na poti že omagali ali imeli kakšne druge obveznosti - med njimi je bila žal tudi Irena. Tako sem sama nadaljevala še tri ure dolgo pot do Kopra. V Postojni je med zbranimi gledalci po alkoholiziranosti najbolj izstopal majhni murskosoboški slikar Robert X, ki je kasneje na vlaku priznal, da ima z alkoholom resen problem - verjetno pa tudi z opevanjem lastne veličine, saj je bil smrtno resno prepričan, da je najboljši slovenski

slikar. Medtem pa znani prešernov nagajenec Jani Virk ni mogel skriti začudenja nad poljubom, ki ga je Matjaž Pikalo, ki je bil povezovalac programa v vsakem mestu, podaril lepi beograjkanki Ani Ristović, ki se je pred kratkim poročila s slovenskim piscem Alešem Čarom. Njegovo mnenje je bilo, da bi jo lahko poljubil že na vlaku ali pa bi se vsaj potrudil in poljubil vsakega izmed nastopajočih, da omenjeni poljub ne bi tako zelo izstopal. Filozof Andrej pa tu nikakor ni mogel razumeti, da mora zopet na oder (čeprav je bil na to opozorjen že na vlaku), seveda kot nepogrešljivi član glasbeno-literarne zasedbe Autodafe, tako da se je Matjažu Pikalu pridružil šele pri zadnji pesmi. Ko smo se znova vkrcali na vlak, smo vsi že komaj čakali na najdaljši končni postanek v Kopru, kjer nas je, že pošteno izmučene, čakala večerja. Okoli šeste ure smo se že basali z ribo, pomfrijem in pečenimi paprikami ter pili refošk. Zmotila nas je le nasilna prekinitve koncerta skupine Dicky B. Hardy. O tem, kaj se je dogajalo naslednje štiri ure, pa raje ne bi zgubljala besed. To prepuščam lastni interpretaciji vsakega posameznika. V Kopru se je vesela družina razšla: nekateri so nadaljevali z delom na literarnih delavnicah v Piranu, ki jih je, kot vsako leto, organizirala študentska založba Beletrina, drugi, bolj utrujeni ali obteženi z obveznostmi, pa smo se ob 22. uri vkrcali na vlak za Ljubljano. Vsi pa smo si verjetno edini v tem, da smo preživeli dva fantastična dneva, ki ne bosta nikoli utonila v pozabo.

Katarina Avbar
foto Irena Svetek

Sploh ne Beograd

18. avgust
19. avgust
20. avgust
21. avgust
22. avgust
23. avgust
24. avgust
25. avgust
26. avgust
27. avgust
28. avgust
29. avgust
30. avgust
1. septembar
2. septembar
3. septembar
4. septembar
5. septembar
6. septembar
7. septembar
8. septembar
9. septembar
10. septembar
11. septembar
12. septembar
13. septembar
14. septembar
15. septembar
16. septembar
17. septembar
18. septembar
19. septembar
20. septembar
21. septembar
22. septembar
23. septembar
Danas

Mnoštvo reportaž in člankov o Srbiji, ki so v slovenskih medijih izšli v preteklih mesecih, je pozornemu bralcu omogočilo dober vpogled v tamkajšnje razburkano politično in nemalokrat tudi folklorno dogajanje. In tudi če bi se zato skušal v tejle spisariji zavestno izogniti srbskemu političnemu močvirju, mi to ne bi uspelo, kajti življenje tam doli se zdi kot fantastična zmes folklorne in politike. Današnja Jugoslavija je pač kraj, kjer je folklor postala politika in politika folklor.

Razlog za šestčlansko slovensko ekspedicijo v Beograd je bil v prvi vrsti festival ArtMe 01, katerega namen je na enem mestu prikazati sodobno umetniško produkcijo mladih in še neveljavljenih avtorjev iz vseh šestih republik bivše Jugoslavije. Ideja se je porodila v Beogradu, kjer je zadeva tudi štartala, od tu pa se bo na vsake dva meseca selila po prestolnicah bivše države - seveda z drugimi umetniki in programom - vse dokler se ob letu osorej v Beogradu ne bo zgodil ArtMe 02.

Osnovni namen te prireditve je vzpostavitev žive komunikacije v kulturi med bivšimi jugoslovanskimi republikami in pregled dogajanja na teh lokalnih scenah. Devetdeseta so v ta prostor vnesla precej nacionalizma, sovraštva ter novonastalih državnih mej, čemur je seveda sledila določena izolacija in pomanjkanje stikov z nekoč pobratenimi narodi. Dogodki, kot je festival ArtMe, skušajo preko kulture mladih podreti mentalne in fizične bariere, ki so na splošno nesrečo nastale v preteklem desetletju.

Festival v Beogradu se je odvijal pod taktirko Rex-a., katerega glavna naloga je podpora in prezentacija mlade urbane kulture na vseh področjih ustvarjanja - od gledališča, likovne umetnosti, glasbe, filma, videa, stripa in novih medijev - za cilj pa so si zadali tudi izobraževanje, izvedbo raznih delavnic in prezentacij teh dejavnosti tako na razstaviščah kot v cyber prostoru, kjer jih lahko obiščete na naslovu www.cyberrex.org.

Že takoj prvi dan so se pričele težave. Podjetje, ki je dalo na posodo računalnike in ostalo opremo, je zahtevalo vse nazaj, ko so na stenah opazili plakate Otpora. Policijske sile v nenehnem boju s protidržavnimi elementi le-teh ne mlatijo več s pendreki (a so izjeme), temveč jim raje zaplenijo vso opremo. A festivalsko vodstvo se ni pustilo zmeti - kdor je mogel, je od doma prinesel kakšno potrebno aparaturo in vsa stvar se je lahko nadaljevala.

Drugi dan so Bosanci predstavili bogato povojno produkcijo v BiH; sledili smo Slovenci, ki smo postregli z dogajanjem na Metelkovi, predstavili založbo FV, festival Hexpo in galerijo Škuc ter video dokumentarec Filmski vestnik. Črnogorci so prav tako predstavili lokalno umetniško sceno. Srbi, ki so prišli na vrsto zadnji, so pustili vtis mrtvila - na domači umetniški sceni (kar pa vsekakor ne drži) in predstavili DJ Marka Nastića ter gibanje Otpor. Na odru je deklica, oblečena v črno-belo uniformo Otpora, ki je na moč spominjala na stare pionirske čase, ob projekciji videa prebrala kratek tekst, katerega retorika bi prav tako sodila v prej omenjeno dobo. Festival se je uspešno zaključil dva dni kasneje s projekcijo videa, ki je bil posnet na taistem festivalu, sledilo pa je vsesplošno in nadvse osvežilno popivanje med mladimi predstavniki nekoč bratskih dežel.

Otpor

...je nastal kot študentsko gibanje leta 1998, ko je vlada sprejela diskriminatorna zakona o javnem obveščanju ter o univerzi. Na začetku so se kalili pod udarci pendrekov na demonstracijah, danes pa je to mogočna organizacija, ki jo vodijo študentje in v kateri se nahaja preko petdeset tisoč ljudi. Gibanje, ki naj bi ne imelo hierarhije, si je zadalo nalogo, da pripelje čim več mladih na svobodne volitve, da se ukineta prej omenjena zakona, predvsem pa da se v Srbiji ustvari mlada in neobremenjena politična generacija. Financira jih srbska diaspora in zdi se, da izseljenci ne varčujejo s svojim denarjem, saj ima Otpor svoj štab na elitni Knez Mihajlovi, kjer domnevno bodoča politična generacija brezskrbno ždi na okenskih policah in se ukvarja s svojimi najnovejšimi mobiteli. V predvolilnem času se njihove akcije omejujejo na uničevanje volilnih plakatov, na katere lepijo črno-bele nalepke z napisom »gotov je«. Sploh ne preseneča podatek, da so do sedaj uporabili več kot 20 ton tiskanega materiala. V Beogradu je trenutno prava plakarna vojna, ulice dobe čez noč novo podobo, ko jih prelepijo z tisoči enih in istih plakatov. Naslednjo noč pride Otpor in vse polepijo z nalepkami »gotov je«. In potem spet znova.

Kaj pa Beograd? Mesto propada, ljudje so revni in brezposelni, trenutno primanjkuje sladkorja in olja, po cestah se vozijo zarjavele stoenke, po pločnikih stoji na stotine kioskov, politika, opozicija, volitve bla bla bla. Represija in propad, ki se dogajata tam, sta nekaj nepojmljivega in neopisljivega. Delček nje sem imel priložnost tudi sam opazovati iz neposredne bližine, ko sem še z dvema sodržavljanima brez vezalk in pasu preživel šest ur na policijski postaji Savski Vjenac zaradi domnevnega fotografiranja vojaških objektov neke v bližini zaraščene Hiše cvetja. Malo zaradi strahu, v večji meri pa zaradi amaterskih fotoaparata, tako tudi nismo uspeli narediti fotografij, kvalitativno in vsebinsko primernih k temu zapisu, smo jih pa nekaj dobro prodali zahodnim obveščevalnim službam, ki si bodo s fotografijami dveh deklet na klopci pred zapuščenim socrealističnim paviljonom pomagale pri naslednjem bombardiranju.

P.S. Sicer pa zdajle, ko to berete, verjetno že veste za rezultat volitev. Ko sem pisal tale članek, je bilo do volitev še precej časa. Držal sem pesti.

Matjaž Brulc
bmatjaz@hotmail.com

ric Razvojno izobraževalni
center Novo mesto

Novi trg 5, 8000 Novo mesto, p.p.25
tel.: 07 33 26 319, 07 33 26 341
fax.: 07 33 25 961
www.ric-nm.si
ric@ric-nm.si

- izobraževanje odraslih in mladine
- svetovanje v izobraževanju
- šolski programi
- poslovni programi
- programi za prosti čas od 9 do 99 let
- Borza znanja - informacijsko središče
- Edus - središče za samostojno učenje

Restavracija za vso družino

**Trgovski center Bršljin
Novo mesto**

Odprto:
od ponedeljka do četrтка: 8.00 - 24.00
petek in sobota: 8.00-24.00 Mcdrive 8.00 - 2.00
nedelja: 9.00 -24.00

**Letos ponovno
ugodna ponudba
študentske prehrane!**

**Bone lahko kupite na DNŠ (NM)
ali prodajnih mestih ŠOU (LJ)**

Doseži svoje cilje, **Ker**
ŽIVLJENJE
NI KEKS

KREATIVNIK

KREKOVA BANKA

KREK'R - DIJAŠKI IN ŠTUDENSKI TEKOČI RAČUN KREKOVE BANKE

Saj veš, kako danes stvari stojijo: denar ni vse v življenju, je pa veliko. Je nekaj, kar ti pomaga uresničiti cilje. In ko si mlad, jih imaš veliko! Pa kaj ti razlagam, saj sam veš, kako fajn je, da lahko dvigneš keš kadarkoli, da ga obračaš po svojih željah in da si ga lahko sposodiš, tudi za kaj večjega. Fajn je, da imaš malo plastike v žepu... **Za velike in male cilje!**

Glej v tla!

dolgočasni pokrovi nad
"mestnim prebavnim traktom"

■ ■ ■

"Pejt v kot in glej v tla!", je znal biti krik ostre učiteljice z načetimi živci nadležnemu, še zelenemu pamžu, ki je razsajal po šoli. Kot in tla, dva najbolj dolgočasna, s strani arhitektov pogosto kar pozabljena predela prostora, naj bi pripomogla k ostrini kazni, ki si jo je paglavec prislužil.

Tudi v mestih je lahko danes zgolj kot akt samokaznovanja razloženo dejstvo, da nekdo zija v tla. Zakaj bi nekdo zija v tla, ko pa so pročelja in ljudje in ostalo poleg toliko bolj zanimivi in lepi? Toda cilj vendarle ne sme biti odvrčanje pogleda od tal, temveč je potrebno mestna tla napraviti pogleda in občudovanja vredna.

Nič manj kot pročelja in strehe so tudi mestna tla v načelu pomemben element prostora. Res pa je, da so danes v zavesti ustvarjalcev prostora pomaknjena na margino, obravnavana zgolj kot utilitaren element, ki se mu posveča malo oziroma nič pozornosti pri udejanjenju mesta. Tla sodobnega mesta tako najpogosteje prekriva pust asfalt, in le poredko to sivo monotonijo prekine kakšna druga kvaliteta. Resnično ambiciozno oblikovanje mestnih tal je danes žal redek pojav. Morebiti tudi zato, ker v drncu življenja, ob hitenju s točke na točko pravzaprav ne doživljamo tal kot estetskega fenomena, ne opazujemo niti njih teksture niti oblik. Le sivino še zmoremo opaziti ter zato kaj več niti ne zahtevamo.

Pa še nečesa ne opazimo, pravzaprav predvsem pešcem niti ne more biti žal, da svojega pogleda ne usmerijo večkrat v tla, gledati namreč skoraj ne gre litoželeznih pokrovov, ki se sem ter tja točkasto zarezujejo v asfalt. Ti pokrovi, množica jih je, so del mestne opreme, njegovo pohištvo.

Pod temi pokrovi, pod neprosojno plastjo železa, se odvija neka posebna in pod njimi se namreč skriva množica onega, kar omogoča delovanje mesta, ožljje, živčevje in prebavni trakt, spodaj se pretaka voda, elektrika, tudi info predvsem pa seveda ekskrementi in ostale ostaline človekovega sodobnega strani je tam spodaj tisto, kar človek sprejema, po drugi strani pa tudi ono, zavrže. Vsaj v večjih svetovnih prestolnicah in njihovih mastodontskih kloak tudi zavrženi ljudje, oni, ki jih družba ne spozna za nujen element lastnega čelo destrukcije; zbirajo se tu klošarji, pa tudi kriminalci - subdružba v subp družbe v (nad)prostoru ločuje tanka, a trdna in težka litoželezna plast, pok se je na spodnji strani te meje znašel TNT, čakajoč na gnilega politika ali del v koloni vozil zgoraj.

Pokrove, mejo med svetovoma, bi vsekakor morali obravnavati bolj ambici kot so vhodi v stavbe, v mesta, v države, prehodi med svetovi, deležni pos Morda pa tudi zgolj zato, da se celovito obravnava prostor, ter se tako kot elementu poda vrednost, ki mu gre kot likovnemu, vidnemu elementu mest

Danes je pogled na te pokrove pač sila dolgočasen. Prav ničesar nam ne iz neposredno, jasno. Ne govore slikovito ne o tem, kaj se dogaja spodaj, ne mestu, v katerem se to dogaja, ne o njegovih ljudeh. Sreča, da jih poznamo preplet različnih sistemov v tleh (vodovod, plinovod, kanalizacija...), je prin nas zadovoljivo paletu teh pokrovov, toda sami zase so živ dolgčas. Neverj od tal v stanovanjih, kjer se človek sprašuje, kakšen material, kakšno barvo, pa vzorec naj si postreže, da bi njegova pot po bivališču bila prijetna in zdrava, je v zunanem, javnem, vsem ljudem pred oko danem prostoru podan tlem neprimerno manjši poudarek. Tudi tem pokrovom.

Pa vendar prav ti pokrovi ponujajo toliko možnosti za izražanje, za podajanje informacij, za pripovedovanje zgodbe. Gibanju za varstvo okolja v prid bi bilo denimo, ko bi vse te litoželezne pokrove, no, vsaj tam, kjer hodi nad njimi pešec, zamenjali s steklenimi. Kaljeno steklo kakopak. Prizori, ko se iz več stranskih cevi v široko osrednjo vertikalno cev zliva ves drek tega mesta, urin stotin ljudi, toaletni papir in ostalo, kar zmecemo od sebe skozi odtok v stanovanjih, bi vsekakor bili prava šok terapija, predvsem pa možnost ukrepanja na podlagi videnega. Pod neprosojnimi današnjimi pokrovi je težko biti odločen in moder ekolog, še posebej ker tudi drek v školjki izplaknemo kar se da hitro in ne da bi ga obravnavali. Skrito našim očem se spodaj dogaja akcija. Zgolj dreka spustimo Novomeščani nekaj ton dnevno.

V središčih mest, tam, kjer je pešec vladar, tam, kjer je gibanje bolj umirjeno, bi te pokrove mogli izkoristiti denimo kot likovno obogatitev prostora. Zgolj v reliefu te litoželezne površine bi izpovedali kos kulturne zgodovine mesta, ali pa morda s kratko mislijo, z vinjeto popestrili dan pešču. Kaj pa, ko bi ti pokrovi služili še za eno oglasno površino več v poplavi že takšnih v mestih?

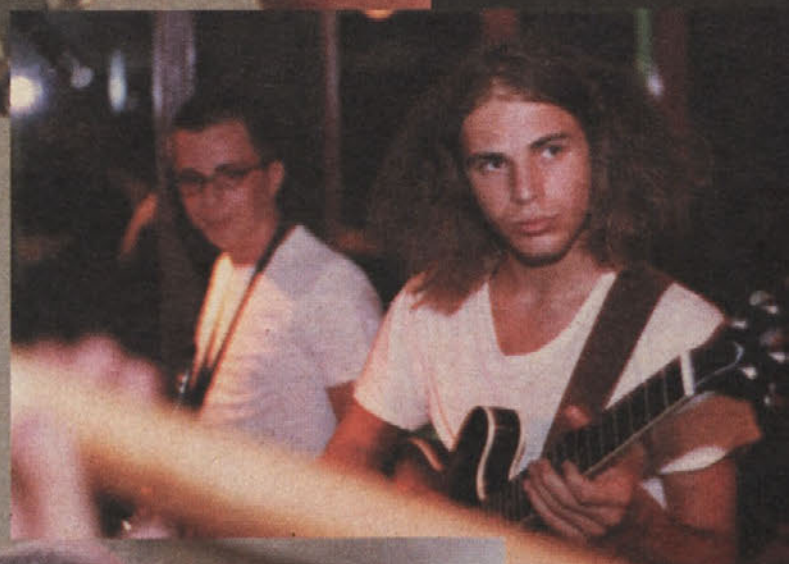
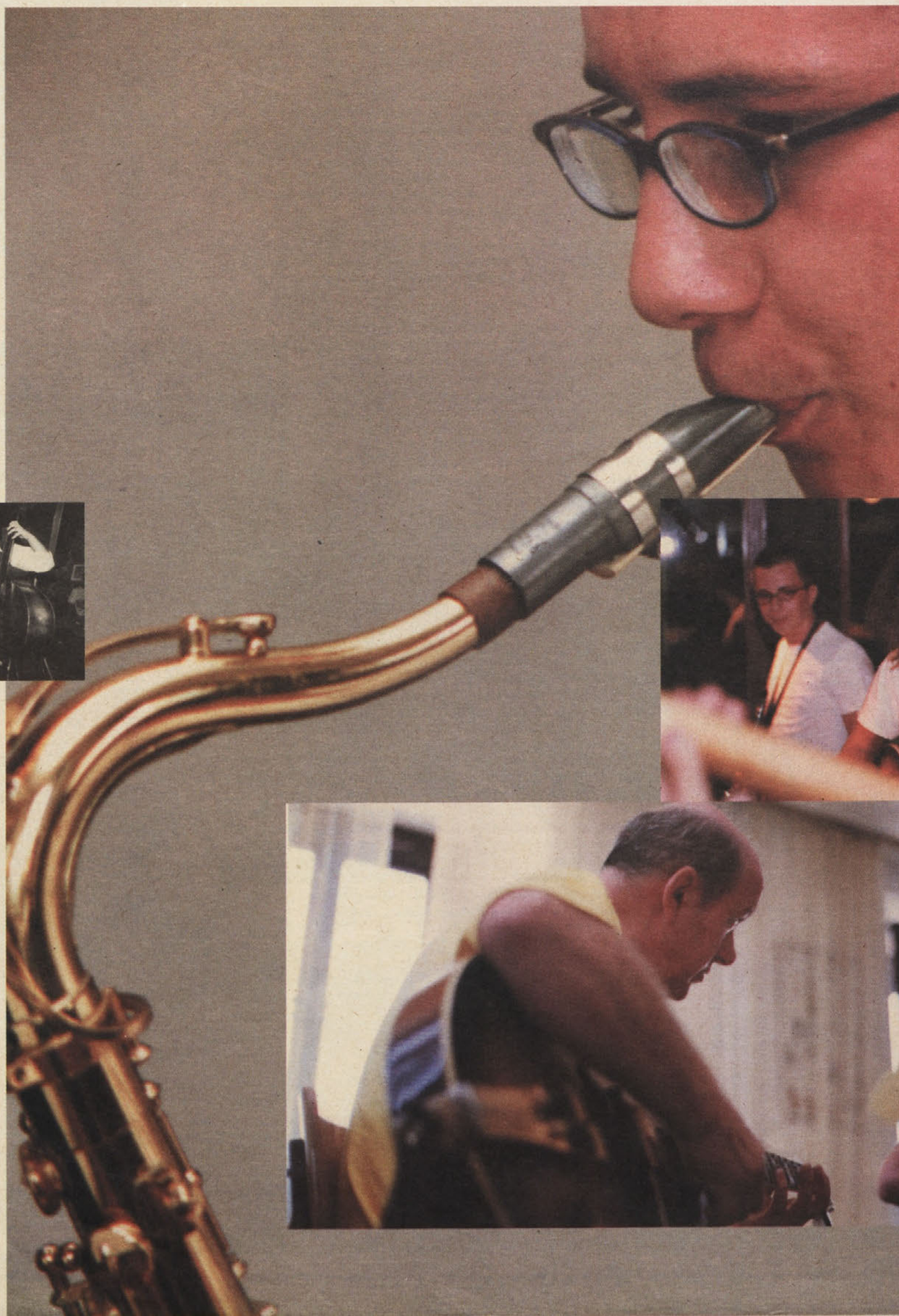
Kar koli od tega bi izbrali, bilo bi gotovo bolje kot dolgčas, ki ga imamo možnost pogledati danes na novomeških tleh.

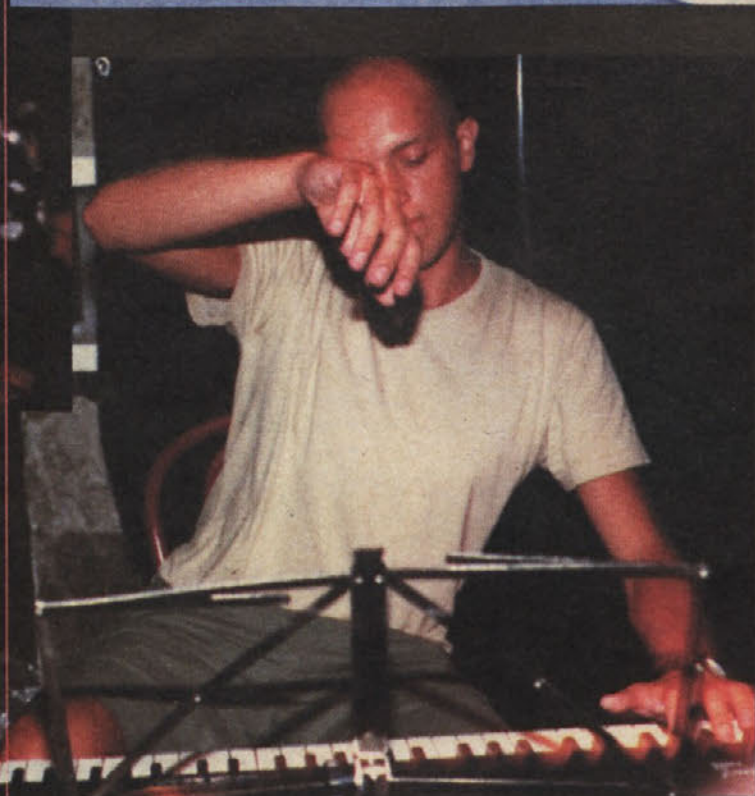
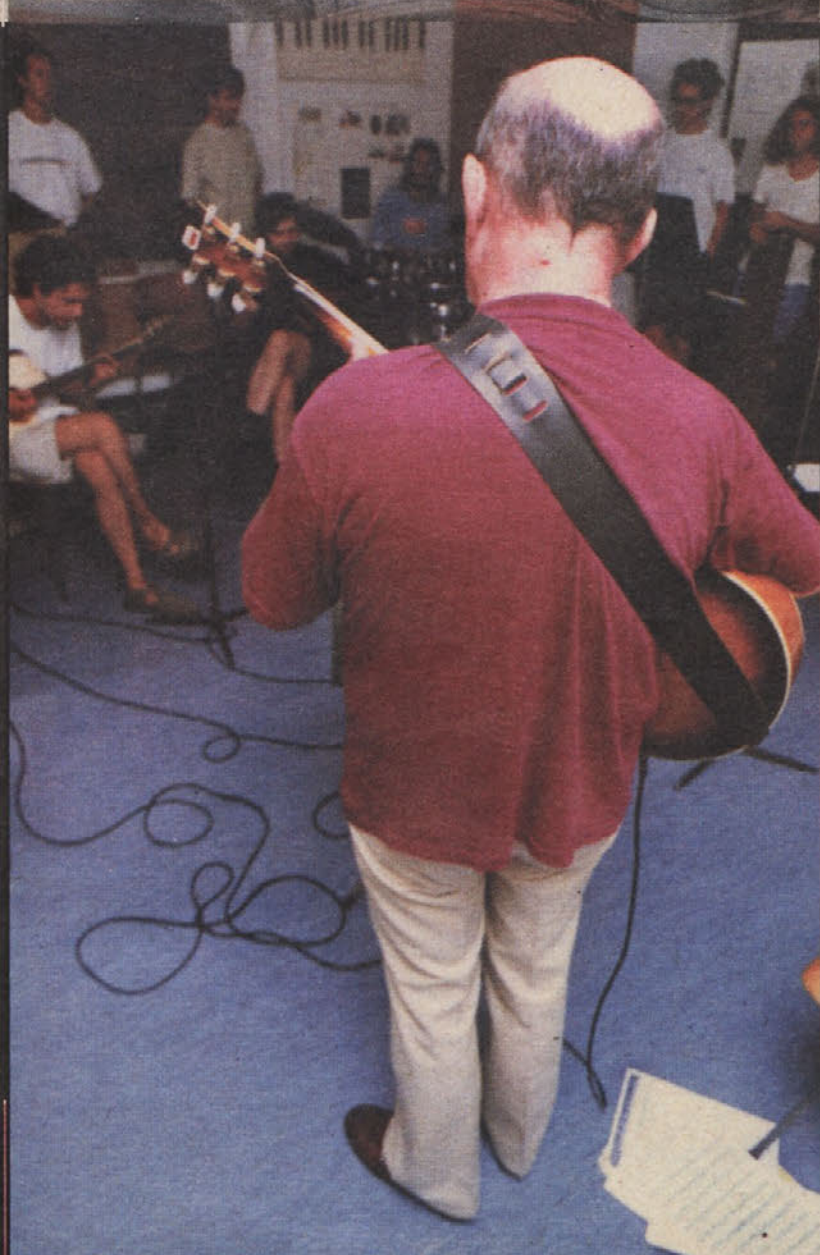
Tomaz Levičar
341.541@insert.si

foto put

fotografije Tomaž Grdin

**FOTO
ASDA**

Ohranjamo vaše spomine

Glavni trg 15, Novo mesto (068) 372 870
Novi trg, Novo mesto (068) 323 366
Trg svobode 9, Sevnica (0608) 41 196
Tržnica pod uro, Zagorje (0601) 68 510

Po cesti se iz Novega mesta odpeljem proti Šentjerneju. Nekje na pol poti pridem do vasi Mokro polje, pri Rokelnu si oddahnem od mesta in vdihnem globoko ter nadaljujem. Počasi, ker se čas je ustavil. Zavijem s

ceste na desno in se pustim njivam mokropoljskim voditi in kasneje prijetnemu hladu dreves. Ko cesta zamenja ravnino za klanec in se mi odpre na vrhu pogled, sem tam. Na desni bajke gorjanske s svojo zgodbo stoletno, naravnost pred mano sledovi morja nekdanjega panonskega in na levi, pod vrhom hriba stoji. Hiša, opazovalnica, pribežališče, prostor za vaje, zabave ... Ob petih popoldne prijazna je ura za vljuden obisk. Zdravo in kako si. Kaj kje se dogaja, kdo kam je odšel in zakaj. Zašetek pogovora išče si pot in steče po njej, ko jo najde.

Besed je premalo, da bi z njimi opisal na listu do dveh vse, kar bi hotel. Učitelj biologije in gospodinjstva, glasbenik, slikar, priučeni arhitekt lastnega domovanja, umetnostni kuhar, voznik posebnih avtomobilskih modelov z motorjem in brez, teniški mojster, organizator festivalov veselja, kitarist v bendu Ž'Kovačič ...

Kdaj se tvoja roka in čustva prvič srečajo s kitaro nam drago?

Moja prva srečanja s strunami so se zgodila ob poslušanju benda The Beatles in njihovega hita Yellow Submarine. Takrat sem imel teniški lopar na katerega sem 'igral' omenjeno skladbo. Že tiste dni sem ustvarjal svoj stil glasbe, pač nekje moraš začeti. Nò, kasneje mi je mama kupila kitaro. Manjšo, ker sem bil priden in nisem jokal zaradi bolečin, ki jih je pustila operacija mandeljnov. Na to kitaro se nisem naučil igrati praktično nič. Oče me je naučil igrati zvonove. To pomeni, da kitaro vzameš v roke in jo gunčaš levo desno. Jasno, da me to ni zanimalo in sem obupal.

Omenjal si tenis, takrat si se dosti ukvarjal s športom in ne toliko z glasbo?

Ja, hodili smo igrati tenis na igrišča, kjer zdaj stoji KC Janez Trdina. Potem so igrišča podrli in zgradili Dom JLA. Imeli so čudno misel v glavi, da je baje tenis buržoazni šport in seveda ni prostora zanj ob socialistični izgradnji Jugoslavije. Pravzaprav je to moj prvi nesporazum z oblastjo, vojsko, inštitucijo ... (tukaj je po nemarnem izrekel nekaj besed, ki opisujejo rojstne kraje nekaterih posameznikov, za kaj več informacij se obrnite kar osebno na Panonskega mornarja)

Kmalu za tem pa me je začel učiti inštrument kitarist skupine Rudolfovo, Andrej Blažon, vendar meni ni bilo do učenja. Hotel sem samo igrati, to pa jasno, da ne gre samo od sebe. In tako sem izgubil svojega prvega učitelja. Po dveh mesecih ponovno primem kitaro v roke in se odločim za uk (in ne GB), vendar sem ugotovil, da brez nekoga, ki bi ti pokazal nekaj osnovnih fint, ne gre. Kasneje sem ponovno prosil Andreja, da mi je pomagal, in se resno lotil inštrumenta.

Si v tem času že igral s kom oziroma imel kakšne želje po združevanju zvoka?

Ja, približno istih dni se je začel s kitaro ukvarjat tudi Tomaž Maras Mot, imela sva akustike, bobne smo naredili iz škatel, v katerih je bil pralni prašek, na žalost pa se je bobnar preselil v Novo Gorico in ni bilo iz benda nič. No, kasneje ob koncu osmega razreda sva

udarili skupaj. Ni dolgo trajalo in smo šli narazen. Ob koncu tretjega letnika Gimnazije smo ustanovili Drevored in smo imeli vaje v starem mlinu, med tem je del ekipe nekaj časa igral pri Rudolfovo, v četrtem letniku meseca marca pa smo ponovno zaigrali skupaj. Imeli smo nekaj zelo dobrih špilov, potem smo šli v vojsko.

Takrat je bilo verjetno težje priti do solidnega posnetka, si kdaj snemal s temi bendi?

Snemali smo se na vajah na kasetofone. Na začetku še niso bili stereo, tako da je šlo samo za grobo informacijo. Takrat so se pojavile pesmi, ki se še danes izvajajo v mestu in jih folk pozna. Recimo komada V temni špajzi in Morje, pa Orel. Igrali smo Potepuha, Moje stopinje, to so bili komadi, ki so bili takrat hiti.

Kakšne so bile možnosti za zabavo, kje se je zbirala mladina, kakšna je razlika med takrat in danes?

Ja, takrat diskotek ni bilo, plesi so bila najpomembnejša oblika zabave. Večinoma se je igralo v živo. Redkokdaj je kakšen DJ vrtel glasbo iz plošč, vendar to ni bilo zanimivo. Če se je kaj zgodilo, je bil to dogodek za celo mesto, unikatnega pomena. In takrat so na zabavo prišli vsi, od srednješolcev in študentov in še kdo. Prišli smo se družiti, prišli smo na bende in točno se ve, na kaj še.

Na kaj?

Ne veš!

Ne vem, ti povej, saj si bil ti zraven.

Pičke smo prišli pecat.

(doživim napad smeja, Zore pa samozavestno opazuje svoj avtoportret in potem nemoteno nadaljuje)

Ampak takrat je bilo veliko ljudi na koncertih in bendi so imeli v primerjavi z danes večji pomen. Tisti, ki je takrat igral, je bil frajer. Pa ne mislim, da smo bili zaradi tega kaj bolj objestni, še zdaj se mi dogaja, da me prijat'li iz tistih časov pozdravljajo s spoštovanjem. Pomembno je to, da so takrat ljudje poslušal kakovosten rok'nrol. Potem pa je to preplavila tema raznih diskotek, poceni predvajanj in je trajalo precej časa, da se je folk skupal ven. V Novem mestu se je to zgodilo s pojavom Mercedes Benda, God Damn Blues Benda, zdaj se to dogaja s festivalom Rock Otočec, klubom Lokal Patriot. V slovenski rok glasbi je bilo obdobje čiste teme, ki se zdaj razsvetljuje. Takrat je bil zelo popularen bend Buldožer in če ga primerjam z današnjim popularnim bendom Siddhartha, se mi zdi, da so Buldožerji za njih še vedno zelo visoko nad oblaki.

Kje se je zbirala mladina nekaj let nazaj?

Breg, Gostišče, Ribja, Kandija, stari moj, takrat nisi rabil mobitela, da bi se lahko s kom pogovarjal. Mesto je bilo v bistvu vsak večer polno. Mladina je bila takrat v mestu izključno mestna. Danes pride v mesto veliko ljudi iz okoliških krajev. Kar se pa tiče odnosa mladine do raznih vrednot, se od takrat do danes ni bistveno spremenilo. Mi smo ravno tako pljuval' po vseh stvareh, kot to delajo danes.

V kaj si verjel takrat in v kaj zdaj več ne verjameš, kje si spremenil svoje razmišljanje?

Verjamem v enake stvari kot takrat. Verjamem v muz'ko, v katero sem padel naključno in je postala moja največja lubezen in si še danes ne predstavljam, da bi nehal igrati. Spremenil sem odnos do ljudi. Zdaj verjamem, da je potrebno bit odvisen od samega sebe, če se le da. Veliko sem se naučil in te izkušnje uporabljam.

Spremenil pa sem absolutno odnos do deklic. Če sem bil pred leti v kakšno zaljubljen, je nikakor nisem mogel prepričat. Kasneje, ko sem jo lahko prepričal, pa meni ni bilo več do nje. No, saj veš, da sem naletel na udarno raketo. (spet ogleduje svoj avtoportret, jaz se delam, kot da mi je na tla padel svinčnik, in ga iščem pod mizo in se smejem) Če hočeš, da se z nekom dobro razumeš, mu moraš dat' svobodo.

Ukvarjaš se tudi s slikarstvom, kaj ti pomeni več, glasba ali slika?

Enkrat mi je teta posodila, pravzaprav dala mi je paste in čopiče in sem začel. Nekaterim je bilo moje delo všeč, s prijateljem Janezom Pungartnikom sva imela v Galeriji Kralj samostojno razstavo. Takrat mi je postalo jasno, da si kot slikar lahko uspešen le, če si akademski. Zato me od takrat naprej te stvari ne zanimajo. Super je imet razstavo, da ljudje pridejo

pogledat, kaj si naslikal. Če te pa ocenjujejo in primerjajo s kom, tlačijo v razne predale, je pa vse skupaj brez veze. Od takrat naprej slikam za svoje veselje in me nobena 'strokovna' kritika več ne zanima. Glasba ostaja. Želim si doživeti sezono, ko bi dvakrat tedensko lahko igral z bendom. Ja, to si res želim. A tudi če ne pride do tega, se ne bo podrł svet.

Zore, te lahko vprašam nekaj zelo osebnega?

Ni problema, vprašaj!

Zore, kdaj si zadnjič?

Še nisem.

S spoštovanjem, veseljem in razumevanjem, naj ti sonce sreče ROKENROLA nikoli ne zaide.

S panonskim mornarjem sem se pogovarjal Rok Otočec
foto Tomaž Grdin

Tomaž Zorko – Zore, panonski mornar

Pomembno je to, da so takrat ljudje poslušal kakovosten rok'nrol. Potem pa je to preplavila tema raznih diskotek, poceni predvajanj in je trajalo precej časa, da se je folk skupal ven.

»Kar se pa tiče odnosa mladine do raznih vrednot, se od takrat do danes ni bistveno spremenilo. Mi smo ravno tako pljuval' po vseh stvareh, kot to delajo danes.

prepričala prijatelja, naj začne igrati bas kitaro in smo ustanovili prvo skupino.

Kdaj dobiš svojo prvo električno kitaro?

Prvo električno kitaro sem dobil pri štirinajstih letih, zanjo sem dal 320 jurjev. Kupil sem jo od Andreja, na to kitaro je celo odigral legendarni solo pri komadih Grem domov v Novo mesto in Gorjansko bajko. Denar zanjo sem zbiral tako, da sem kupil blokce za kosilo, vendar jih nisem porabil. Naslednji mesec sem doma pokazal neporabljene blokce in spet dobil denar za kosilo. In sem počasi zbral. Takrat je bilo to toliko, kot je danes normalna plača.

Glede na to, da si imel električno kitaro, ste verjetno začeli z ustanavljanjem benda?

Normalno, takoj. Moj prvi bend se je imenoval Zarja, nastal je na pobudo DJ Gajota, imeli smo en koncert za hotelom Kandija, na vrtu. Takoj po koncertu smo zamenjali bobnarja in z nami je začel igrati Miroslav Kotnik. Preimenovali smo se v Sence, s katerimi smo igrali do konca drugega letnika. Takrat smo razpadli, ker sem posodil denar bobnarju za nove bobne, on in njegov prijatelj pa sta vse skupaj sprašila v Opatiji, čez vikend. Z istimi fanti se ponovno srečam v tretjem letniku in smo se imenovali Drugi krog, ker smo pač drugič

DVOJNI CD NOVO MESTO 1977 - 1997

antologija novomeškega rocka in popa 1977 - 1997

rudolfovo orioni drevored bacili goga band pandan strip županova torta
general lojze metro peta avenija zdene kockar mercedes band d'kovači dan d
društvo mrtvih pesnikov proteus primož moškon-vrač god damn' blues band
tomaž zorko-zore barakuda copacabana michelangelo rock otočec in njegovi fantje

97
Novo mesto
77

Po skoraj triletnem prizadevanju je pri založbi Goga izšla dvojna plošča NOVO MESTO 1977-1997, ki predstavlja najbolj legendarne, znane ali tudi najbolj značilne avtorske skladbe novomeških skupin in posameznikov, nastale v pionirskem obdobju prvih dvajsetih let od vzpostavitve rockovske glasbene scene v Novem mestu dalje. Čeprav ima tudi namen v ustvarjalnem smislu prebuditi mlajše generacije in dati priznanje glasbenikom in skupinam, ki so s svojim delom in koncertiranjem zaznamovali novomeško sceno med obema letnicama, bolj želi biti antologija, kronologija in album z arhivsko vrednostjo, ki bo sedanjosti in prihodnosti ohranil glasbeno produkcijo novomeškega rokenrola v vseh njegovih različicah in odtenkih ter se poklonil nekemu obdobju, ko posneti skladbo ni bilo tako preprosto, kot se to morda zdi danes.

Morda bodo komu več povedale številke: 37 skladb, 142 minut glasbe, 24 skupin, prek 140 sodelujočih glasbenikov in drugih sodelavcev, 20 ustvarjalnih let.

Kdor ni Dolenjec, Novomeščan, kdor ne živi tega enkratnega lokalpatriotskega življenja, težko razume ta ponos. Temu svetujem, naj pride pod večer v kakšnega od tapravih novomeških lokalov in prisluhne pogovorom ob šankih. Vseh dvajset let bo kot na dlani in človeku postane jasno, da se je rodila legenda, pravzaprav mit, v katerem nastopajo junaki izpod Gorjancev.

ZALOŽBA GOGA

TU SMO!

JUNAKI IZPOD GORJANCEV

ZALOŽBA GOGA

Naročilnico pošljite na naslov: Knjigarna Goga, Glavni trg 6, 8000 Novo mesto

Spodaj podpisani

nepreklicno naročam izvodov dvojnega CD-ja 'NOVO MESTO 1977-1997'
po promocijski ceni za naročnike PARK-a (15% popusta) = 2.980 SIT (promocijska cena velja do 31.10.2000)

☐ CD bom prevzel osebno v Knjigarni GOGA na Glavnem trgu 6 v Novem mestu (tel: 07/393 08 02)

Prekrižaj ustrezno! ☐ CD mi pošljite po pošti na naslov

Pošne stroške bom poravnal ob prevzemu in niso všteti v ceno!

v

, dne

(podpis)

Izid plošče je finančno podprlo Ministrstvo za kulturo RS.

lokalpatriot

PRI IZIDU SO POMAGALI: MESTNA OBČINA NOVO MESTO STUDIO D LOKALPATRIOT DRUŠTVO NOVOMEŠKIH ŠTUDENTOV

NS

Zabranjenim cestama

Poletna glasbena atrakcija, imenovana Jinx, je prvega septembra dodobra razmajala stene Lokalpatriota. Neverjetna zmes fanka, dæeza, bluza in pozitivnih vibracij se je izkazala kot zadetek v črno. Novomeščani so pokazali, da znajo biti zelo hvaležna publika in prav njim se moramo zahvaliti, da je koncert kljub »tehničnim težavam« uspel.

Kdo pravzaprav Jinxi so in kakšen je njihov recept, sem jih hotel zaslišati pred koncertom na prijetni večerji. Po uvodni juhi sem spoznal, da je vsak trud za klasični intervju zaman. Fantje in dekle so zanimiva kombinacija kozmičnih sil, katerih energija je v trenutku obrnila na glavo vse moje načrte. Vse, kar sem lahko naredil, je to, da sem postavil diktafon na mizo in prepustil tok dogajanj trenutku - in prav to je bil odgovor na moja vprašanja.

Kot po naključju je pogovor stekel v smislu intervjuja, vendar so bili oni sami v vlogi spraševalca in intervjujanca. Drug drugega so spraševali, spominjali in spoznavali, kot da se med sabo ne poznajo in dejansko so drug drugega presenečali in se neverjetno zabavali. Asociirali so me na nekakšno nomadsko pleme, ki potuje po našem planetu in v vsaki novi stvari, ki jo vidi, spozna še novi segment sebe in svojih bližnjih.

Bobnar Berko je velik strokovnjak za košarko in ostale športe. Je velik ljubitelj in fan Jureta Zdovca in prizna, da imamo Slovenci letos boljšo košarkarsko in nogometno ekipo kot Hrvati. Vendar pa so nas oni prehiteli v našem nacionalnem športu, saj je njihova Janica dala vetra vsem našim Urškam. Z Urško ima sicer zelo dobre odnose, vendar je malo razočaran, ker ni sprejela njegovega nasveta, naj smučke namaže s svinjsko mastjo. Berko na koncu prizna, da je smučarski guru: pozna dva vrhunska smučarja: Urško Hrovat in Marca Girardelija. Oba sta po končanem pogovoru z Berkom naslednji dan zmagala na tekmi svetovnega pokala. Marc še v Sarajevu pred vojno, Urška pa v Ameriki prvo tekmo v sezoni (vabi tudi Vrhovnika).

Jakša ima telekinetične sposobnosti. Zvijanje žlic in podobnih orodij mu ne predstavlja težav. Z ukrivljanjem stare vodovodne cevi mu je upelo narediti celo svoj prvi saksofon. Vabili so ga na izpopolnjevanje v Sarajevo, vendar je njegov oče to pravočasno preprečil in poskrbel, da je sin dobil v roke kramp in izgubil voljo za telekinezo in podobne neumnosti. Jakša, saksofonist, naj bi igral pri Rambo Amadeusu. Ustanovila bi pravi multinacionalni jugoslovanski band. Pevka Jaja pravi, da se odpove celemu honorarju, če bi Jakša zvil žlico - na koncu so že vsi prispevali svoj del honorarja - vendar se Jakša ni prodal tako poceni.

Marjan, klaviaturist, je maser. Nekoč, ko je masiral ženo, je dobil sina Tamagočija in sedaj čaka, da odraste in podpiše pogodbo z Interjem. Takrat bo Marjan nehal igrati z Jinxi, saj bo Tamagočijeva milijonska pogodba preskrbela celo družino. Marjan je bil tudi finalist glasbenega tobogana, mladinske radijske oddaje v 80-ih. Slika iz te oddaje je potencialna naslovnica novega albuma skupine.

Basist Samir je najresnejši član banda in kot tak pove dve zelo resni zgodbi. Zgodba iz koncerta: nekoč nekje jim je nekdo sredi koncerta začel streljati v zvočnike. Prišli so policaji in ga odpeljali. Vrnil se je Ėez dobre pol ure s krampom in dokončal svojo dekoracijo na zvočnikih. In druga zgodba: na carini so imeli strogi pregled hrvaških carnikov. Po temeljitem pregledu žepov se je policaj s psom lotil tudi avta. Pes je igrivo povohal gumo, dvignil taco, oddelal svoje in zadovoljno odšel. Sami so si oddahnili, saj je lastnik kombija razvpiti zagrebški švercer.

Seksi pevek »Jaja« ima izkušnje s policaji: ti so jim vdrli na vaje in jih zasliševali, ali so privatni ali državni band. Znana je tudi po tem, da je velik ljubitelj umetnosti. V gledališče vedno vzame s sabo fračko in v vednost in spoštovanje zadane vsakega igralca najmanj enkrat.

Takih zgodb in opisov imajo Jinxi še polno in prav od tu izvira njihova pozitivna energija in otroška igrivost. Izraz njihove karizmatičnosti se v glasbi odraža kot polnost ritma in melodije in jim daje nekakšen poseben, razpoznaven »groove«, katerega bomo pri nas sigurno še doživeli.

Jure Dolinar

jure.dolinar@drustvo-dns.si

Rock Otočec 2000 v Prečni, 7. - 9. 7. : : Boštjan Pucelj

Na svoji Vesni : : Tomaž Grdin

Cubana party LokalPatriot : : Tomaž Grdin

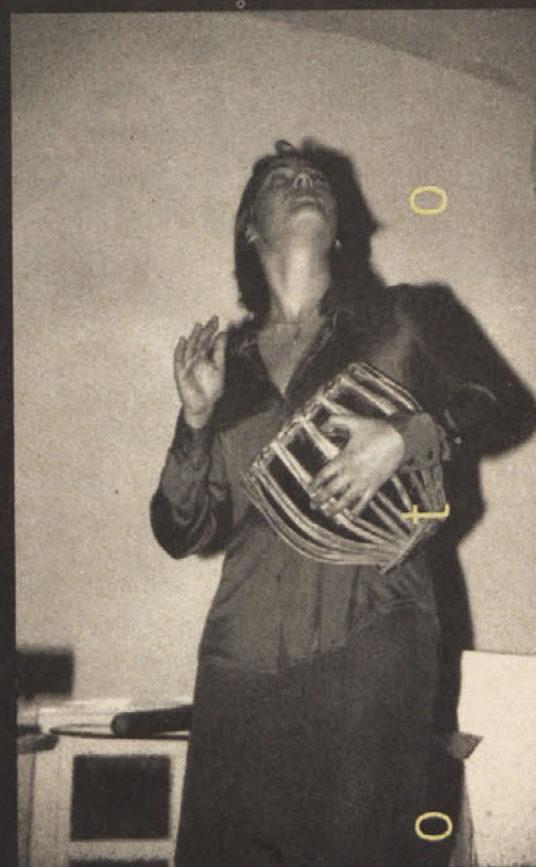
Dom za sanje v Kapiteljski proštiji, 23. 9. : : Tomaž Grdin

Brina & STRING.SI, Goga, 28. 8. : : Boštjan Pucelj

Koupa 2000 Griblje, 4. - 6. 8. : : Tomaž Grdin

Š T U D E N T S K A

KNJI GAR NJA

Kersnikova 4 Ljubljana
odprto pon - pet 10-14.h

jesenske novitete

Mate Dolenc:
Morje v času mrka
cena: 3.900,00 sit
štud. cena: 2.730,00 sit

Esad Babačić:
Kiti se ne napihujejo
cena: 3.600,00 sit
štud. cena: 2.520,00 sit

Meridiani
cena: 5.280,00 sit
štud. cena: 3.696,00 sit

Besim Spahić:
Politični marketing
cena: 5.940,00 sit
štud. cena: 4.158,00 sit

www.knjigarna.uni-lj.si

park extreme

Paintball, med militarizmom in nedolžno igro

»Gverila« s televizijskih in računalniških zaslonov napada realnost

Pok petarde. Vsi štirje se zaženemo med varovalne veje bližnjih dreves, eni malo levo, drugi malo desno. Čutila so kot napete strune, uho reagira na najmanjši šum. Prihuljeno se gibljem mimo Tomaža, ki sloni ob deblu in meri v dolino, da dosežem rob polja, označen z rumenim trakom. Plazim se navzdol po samem robu. Nenadoma začne pokati, še sam ne vem, kje. Aha, Tomaž se obstreljuje z nekom. Ga že vidim, v vojaški uniformi leži med listjem, komaj viden. Nameri name, a nič (se mu je zaskočila puška?); sam spustim vanj tri metke in kriknem: »Mrtev!« Povsod naokrog že poka vsevprek, jaz pa nadaljujem plazenje in zalezem še enega nasprotnika z boka, leži za drvesom in strelja navkreber, verjetno na Borisa. Imam ga na muhi, dvakrat ustrelim. Nič, nisem Rajmond Debec ali pa puška meri nenatančno; »nindža« poskoči in se zavalji v jarek; besen zaradi napake jurišam proti njemu, v teku spustim deset metkov, nekoristnih, kajpada, ko začutim skelečo bolečino v desnem stegnu...

Ne, to na srečo niso zapiski iz balkanskih vojn, temveč impresija s paintball turnirja, ki sta ga, mislim da prvič v Novem mestu, pripravila Lokal Patriot in Leon Pub v gozdčiču ob (bodočem) rekreacijskem parku pri Sv. Roku. Kaj je sploh paintball, ta modni krik dobe post-akcijskih filmov, interaktivnih igrin in ekstremnih športov? Za tiste, ki ne poznate igre, kratko pojasnilo: gre za ekipni šport, ki simulira nekakšno gverilsko vojskovanje: tu so puške, naboji, oprema, naravni tereni (običajno gozd), dva sovražna tabora ..., pri čemer je seveda bistvena razlika ta, da so pri paintballu naboji, ki jih potiska CO₂, le navadne barvne kroglice, ki se ob stiku z nasprotnikom razmažejo po njem in mu tako tudi onemogočijo goljufanje. Največ, kar lahko pri paintballu skupiš, je kakšna modrica od preblizu izstreljenega naboja.

Tako se je v četrtek, 14. septembra, med sedmimi prijavljenimi četvericami pri Sv. Roku znašla tudi ekipa parkovcev z delovnim imenom Park Extreme, (mimogrede, ista ekipa kani bralce tudi v bodoče razveseljovati s podobnimi ekstremnimi dogodivščinami, če jih bomo le dovolj zasledili), ki smo jo sestavljali podpisani, trenutno državljan na opravljanju nadomestne civilne vojaške službe, naš fotograf Tomaž, ki je tokrat objektiv zamenjal za pravo bojno opremo, pa anarhistični knjigar Boris in seveda kdo drug kot veteran desetdnevne vojne za Slovenijo, pisatelj Šini; nadziral in taktično vodil pa nas je novi urednik Skendi, ki sam zaradi bolezni ni imel moči, da bi se preganjal po hosti. No, turnir smo začeli s triurno zamudo, a vendar vsi zagreti in zatopljeni v kovanje strategij in taktik in druge nekoristne navlake. Resnici na ljubo se parkova četverica prvič ni dobro odrezala, saj so nam nasprotniki na hitro odnesli zastavico in »pobili« dva člana. Smo pa skupaj z drugimi zlobirali organizatorje, da so spremenili pravila - odtlej cilj ni bil več osvojitve zastavice, temveč popolna eliminacija nasprotnika - in igra se je začela znova. Šini je prevzel stvari v svoje roke in v četrtfinalnem boju sam postrelil večino nasprotnikov. V polfinalu pa smo se častno poslovili - padli smo pod metki Road Patriotsov, ki so jo v finalu potem skupili od ekipe Kurska (tej so poprej vsi napovedovali potop).

In tako se je v prijetnem ozračju končal ta prvi paintball turnir, organizacijsko kar zahteven projekt, predvsem zaradi množine sodelujočih in tehnično zahtevnega vzdrževanja orožja v solidnem stanju. Zabavno je bilo gledati, kako resno so nekatere ekipe vzele to barvno vojno: tu so bile specialne uniforme (Kurskovci so denimo prišli v uniformah ruske vojske), kape, pasovi, škornji; naši »eksekutorji« Road Patriots so bili tako dobro

prikriti, da smo jih komaj ločevali od drevja ... Ampak zadeva je tako mikavna, da jo moraš vzeti zares. Dejansko te obsede nekakšen prvinski borbeni gon, naj bo ta spodbujen od nešteti akcijskih filmov, ki so se

globoko usedli v našo podzavest (kar počnemo, je morda le simulacija tega, kar sta počela kak Rambo in Platoon ter horde filmskih epigonov...), bodisi od nepotešenosti mladostnih igrin, ko nasprotnik ni priznal, da si ga prvi opazil in zavpil »Pa! Pa! Mrtev!«, temveč je, pogledj si no predrznost, ustrelil nazaj in se prerekal s teboj, češ da je on tebe, ne pa ti njega. Pri paintballu vsaj ta negotovost odpade - Boris je iz polfinalnega dvoboja prišel z zelenimi lasmi in nihče ga ni spraševal, ali je »živ« ali »mrtev«.

Vsekakor je s paintballom športna ponudba (konec koncev gre le za šport z običajno željo po zmagi nad nasprotnikom) pri nas še pestrejša; organizatorje pa smo povprašali, kakšna bo prihodnost začete poti. Pri Leonu, kjer so že potekala posamezna paintball merjenja moči, si želijo vsak mesec pripraviti podoben turnir z več ekipami, tudi za do deset ljudi in na večjem polju (tokrat je bila stranica bojišča le nekaj deset metrov), posebna

hladno orožje, pojutrišnjem strelno? Je mladini »nevaren«, podobno kot nešteti brutalni filmi? Morda je vse skupaj le otročarija, s katero naj se resen človek ne ukvarja? Težko je zanesljivo odgovoriti. Morda je lahko za koga res negativna/militantna spodbuda (negativna tedaj, če verjamemo, da slovenska družba ni več militaristično usmerjena, kot je bila še jugoslovanska), toda gotovo ne odločilna. Vsekakor je paintball dejavnost, pri kateri človek krepi razgiba duha in telo, sprosti solidno merico adrenalina in se zraven še dobro zabava. Ta opis se prilega tipičnemu ekipnemu športu, kjer dve ekipi v medsebojnem tekmovanju skušata potolči ena drugo. In to je vse, kar paintball je: zabaven, zdrav in v tem hipu zelo aktualen ekipni šport, ki bi mu pravzaprav težko prideli aee označbo »ekstremen«.

želja pa je tudi turnir v zimskih razmerah. Poleg tega bi radi oživili tudi nekoč precej bolj dejavni rekreacijski park, v katerem so nekoč že bila športna igrišča, pa smučišče (z vlečnico!) in 35-metrška skakalnica, ki jo mularija še danes sama usposobi za krajše polete. Upamo lahko, da jim bo ta revitalizacija dobro uspevala - vemo pač, da je do denarja za rekreativne namene morda še težje priti kot za vrhunski šport. Sicer pa, kdor želi na miren način potešiti ključajoče partizansko-rambovske nagone v sebi - veselo v hosto!

Za vas se je boril in valjal po listju
Marijan D. Buha
fotografije Tomaž Grdin

Kaj je paintball? Grozljiva anti-vzgojna igra, ki šmrkarijo pretvarja v množične morilce ali v zakrknjene militariste; češ, danes paintball, jutri

Človek brez knjige je kot sod brez vina

Miha Mazzini Telesni čuvaj

Ljubljana, ŠOU Beletrina, 2000

Mihata Mazzinija Slovenec težko prezre. Pisatelj, publicist, računalničar, scenarist, režiser. Ki si brez dlake na jeziku upa zaplavati proti struji. Če ima seveda prav. In prav ima pogosto. Kdo se ne spomni njegovih Drobčin iz leta 1987? Ki so izšle v nakladi prek 50.000 izvodov in kljub nadvse grozljivi in odbijajoči naslovnici postale skorajda kultno čtivo konca osemdesetih? Brez kakršne koli reklame, seveda, razen verbalne. Knjige, iz katere smo dobesedno morali pobirati fore, čeprav gre za komedijo le na prvi, plitev pogled. Se morda kdo ne spomni umetnih dlak za mačistična moška prsa, ki so se v Italiji prodajala na decimetre? To je seveda Mazzini. Kot je Mazzini tisti dečko, ki se je s trolo peljal na podelitev Zlate ptice za najboljši roman in pri izstopanju pohodil nožne prste obilnejše ženske. Kdor koli drug bi dobil običajno psovko ali kaj podobnega, Mazzini je dobil: "Pazi, kje hodiš, teslo nepismeno!"

Računalničar, ki piše računalniške priročnike, ki jih berejo tudi ljudje, ki računalnika od blizu še niso videli. Kar tako, za zabavo. Za kratek čas. Scenarist, ki je v dveh dneh, prek vikenda, napisal scenarij za Operacijo Cartier, ki je leta 1992 postal najboljši evropski film. Kasneje je napisal še nekaj scenarijev, se kot Don Kihot podal v boj proti okostneli in ostareli komisiji, ki je razdeljevala denar za slovenske filme in, začuda, spet zmagal. Letos so zaključili snemanje Sladkih sanj. Film verjetno še bolj kot prijatelji in mazziniljubci pričakujejo ljudje, ki se jim je Miha zameril. Ki jih je kot nesposobneže enostavno pohodil. Mimogrede je vmes napisal še nekaj romanov in v želji, da bi Slovenci snemali boljše filme, tudi priročnik za scenariste. Za katerega velja isto pravilo kot za računalniške priročnike. Berejo ga tudi tisti, ki filme gledajo, ne pa pišejo.

Pri Beletrini je izdal roman Telesni čuvaj. Njegov šesti. Kriminalka, shriljivka, v okviru žanra ga lahko beremo tudi kot ljubči, psihološki triler ... Z nekaj Mazzinija, seveda. Napeta zgodba o glavnem junaku brez imena, ki ga Mazzini opiše tako plastično, da ga sam vidim kot gorilo s prašičjo glavo. Res. Roman se odvija v enem tednu, čas, ure, služijo kot poglavja. Ta stvar, ki ga ves čas preganjajo spomini na grozljivo otroštvo v sirotišnici in norišnici, dobi za nalogo do sojenja varovati frizerko Hano Woyczik, ki je bila priča umora. V časovno in prostorsko omejenem prostoru Mazzini s prav posebno pikolovskostjo in užitkom zgradi tako zunanost kakor karakterje glavnih oseb. Kar vidim ga, kako se hihita za mašino, ko piše sceno, v kateri se nekomu porodi briljantna ideja, da bi Telesnega čuvaja, ki bi bil drugače kot varovanec sirotišnice kot vsi varovanci moral za električarja, pošlje med telefoniste, v poklic, rezerviran za slepe. Slepici so namreč slepi. In jih njegova grdota ne bi motila. Kar seveda ni res, kajti nič ni večjega od naših predsodkov, razen morda domišljija slepega človeka. Ki seveda pogleda z rokami in ostane brez prstov ...

Ko te po skoraj 320 straneh pripelje do konca, si osupel. Ali pa vsaj v dvornih. Mazzini namreč ni predvidljiv. Vsaj na koncu. V koncih obeh verzij. Preberite.

Damijan Šinigoj

Matjaž Podlogar Nuna in funkcionar

Založba Mladinska knjiga, zbirka Prvenci, Ljubljana 2000, 463 str., 4298 SIT.

Obsežni prvenec poslovnega Matjaža Podlogarja *Nuna in funkcionar* je vsekakor presenetil slovensko literarno javnost. Predvsem z nadvse nenavadnim prepletom različnih literarnih žanrov. Tako imamo pred sabo nenavadno mešanico nekakšne politične kriminalke, ki je na trenutke neverjetno napeta, in izredno berljivega ljubezenskega romana, ki se marsikdaj preveša v bizarni svet trivialne literature.

Podlogar v svojem romanu predstavi neizpolnjeno "veliko" ljubezensko razmerje med redovnico in političnim funkcionarjem prejšnjega socialističnega režima. Glavni junak Gorazd je predstavljen kot "eden najbolj zvestih otrok socializma, ki precej blizu prve vrste čakajo, da nadaljujejo po poti ostarelih vzornikov in idolov, ki se bodo zdaj zdaj do zadnjega in otipljivega zvrnili v komunistični raj". Že na začetku romana izvemo za junakovo dolgoletno partnersko zvezo s Sabino, ki dela v Nemčiji, kamor prve dni decembra z vlakom potujeta tudi Gorazd in nuna, ki po naključju pristaneta v istem kupeju. Po herojskem prizoru, ko naš junak reši nuno, ki sliši na ime Carmen, pred nasilnimi sopotniki iz južnejših republik, se med njima rodi platonsko ljubezensko čustvo, ki docela spremeni njun dotedanji pogled na svet. Gorazdov obisk Sabine v Nemčiji je seksualne in delovne narave, saj si Gorazd (kako shematično in ravno zato tembolj odsev takratnega dejanskega stanja) s pomočjo prekupečevanja z električnimi aparati in rdečim denarjem polni svojo denarnico - za čase, ki bodo prišli po razpadu dotrajane "Juge", ki se že zrcalijo na ne več jugoslovanskem, temveč slovenskem obzorju. Njegovo načelo je naslednje: "Veliko udobneje se je čez dan valjati v klimatiziranih pisarnah centralnega komiteja in to imenovati službo kot pa garati v rudniku". Tudi sicer je njegovo življenje podrejeno lastnemu udobju: ima lepo in veliko stanovanje, dobro plačo, partnerico, ki mu je vedno in povsod pripravljena nuditi vrhunske seksualne užitke, a jo zaradi geografske oddaljenosti vidi le takrat, ko jo hoče, platonsko razmerje z lepo redovnico ... Zaradi suma, da ima opravka z umazanimi posli, ga na njegovih poteh zasleduje jugoslovanska vojaška obveščevalna služba - prisluškujejo njegovim telefonskim pogovorom in si neke noči privoščijo celo pravi pravcati nočni obračun, katerega Gorazdu seveda uspe preživeti. Še vedno pa kljub pristnemu čustvu naklonjenosti do nune ne prekine dolgoletnega, zdaj že praznega razmerja s Sabino, tako da je avtor na tem zgradil ljubezenski trikotnik, ki se konča v tistem trenutku, ko bi platonsko razmerje med junakom in nuno lahko prešlo v seksualno in ko naš junak enostavno "odpove". Nuna še vedno ostane nuna. S tem se konča ljubezenski del romana, medtem ko se politični del sklene z odločitvijo partijskih veljakov, da mora Gorazd v zapor - uradno zaradi nezakonitih poslov, neuradno pa zaradi nesprejemljive nagnjenosti do redovnice.

Konec romana je odprt in dopušča različne interpretacije. Po več letih se Romeo in Julija (Gorazd in Carmen) znova srečata v Vatikanu - on kot minister za vero, ona kot verska predstavnica za Slovenijo. Ali se bosta tokrat uspela ljubezensko združiti ali ne, prepušča avtor v lastno presojo vsakemu bralcu posebej. Kljub svoji berljivosti pa romanu ne uspe zapolniti nekega manka. Manjka mu tisto, kar odlikuje sleherni roman, ki ga uvrščamo v visoko literaturo. In obvisi na zelo širokem območju med beletristiko in trivialnim romanom.

Katarina Avbar

Emica Antončič Anton Podbevšek in njegova vloga v razvoju slovenske književnosti

(Zbirka Znamenja). Založba Obzorja, Maribor 2000, 123 str., ceha 3700 SIT.

Leto 2000, ki hkrati označuje tudi osemdeset let oddaljenosti od razvpitih dogodkov »novomeške pomladi«, nam poleg zbornika predavanj *Antona Podbevška sto nadnaravnih let*, ki je izšel pri založbi Goga kot rezultat simpozija ob stoletnici pesnikovega rojstva (mimogrede, avtorica je na simpoziju tudi sodelovala in je s svojo razpravo vključena v zbornik), prinaša še eno monografsko raziskavo o pesniku in avantgardistu Antonu Podbevšku, enemu od protagonistov novomeške pomladi. Tako se zdi, da vstop v novo tisočletje za nazaj nekako odpravlja pomanjkljivosti, ki so rezultat kontroverznega pesnikovega opusa in težav z recepcijo, ki so jih imeli njegovi sodobniki - kar vse je bilo vzrok, da Podbevšek, če odštejemo nekatere intervencije Vladimirja Bartola, tja neke do osemdestih, ko se je začelo več pisati in raziskovati vprašanje zgodovinske avantgarde na Slovenskem (Kos, Vrečko, Poniž in drugi), še ni bil celovito vmeščen v zgodovinski lok razvoja slovenske poezije.

Ravno zbornik in morda še bolj knjiga Antončičeve sta nekakšna pika na i dosedanjim raziskavam. V teoretičnem smislu knjiga ne prinaša novih senzacionalnih odkritij, saj pesnika in njegovo poezijo (z nekaterimi eksaktnjšimi pojasnili glede odnosa Podbevškove lirike do futurizma in ekspresionizma) uvršča približno tja, kamor so ga uvrstili predhodni raziskovalci. Vendar pa ima kar nekaj odlik, zaradi katerih ji bodo hvaležni morebitni sledeči razpravljalci, ki se bodo lahko naslonili na točnejše podatke. Najprej velja izpostaviti zgodovinsko natančnost, skoraj faktografskost, s pomočjo katere nam Antončičeva predoči prepričljiv vrstni red nastanka vseh Podbevškovih znanih pesmi (tudi neobjavljenih); pri tem moramo pač vedeti, da pesnikov opus ni obsežen, da pa je njegov razvojni lok neverjetno hiter in zato zanimiv - pogosto, kot ugotavlja avtorica, pesnik v eni sami pesmi preskoči celo razvojno fazo. In nas tako prek revolucionarno-aktivistične faze pripelje do skrajne točke, točke molka. Do točke, ko zatrti in nerazumljeni pesnik postane "suhoparen uradnik", kot se ga je spomnil Tone Pavček, in branilec na okopih tradicije, kot lahko sklepamo iz nekaterih njegovih povojnih izjav.

Kjer drugi ugibajo in domnevajo, avtorica servira podatke. Tako nam v interpretacijo dveh pesmi, ki sta po njenem mnenju primer Podbevškovega preigravanja tradicije impresionizma murnovskega tipa, prepričljivo vplete pesnikove mladostne dozevljaje, kot so ohranjeni v rokopisni zapuščini. Posebej prepričljivo pa je poglavje, v katerem je pronicljivo analiziran pesnikov lirski subjekt, ki so ga že predhodniki (in sam pesnik) označili kot fititanskega in ki je brez dvoma rdeča nit Podbevškove zrele poezije, predvsem daljših proznih in likovnih pesmi iz njegove edine zbirke *Človek z bombami*.

Seveda - in vprašanje, kako drugače bi tudi lahko bilo - gre vendarle za strokovno delo, namenjeno predvsem "posvečenim", torej tistim, ki Podbevškovo poezijo in tudi njen zanimiv kontekst (recepcijski in teoretični) vsaj za silo poznajo. No, teh bi pač v Novem mestu lahko bilo več kot drugje.

Marijan Dovič

Esad Babačić Kiti se ne napihujejo

ŠOU Beletrina, 63 str., Ljubljana 2000.

V poznih osemdesetih, natančneje leta 1986, se je Esad Babačić vpisal v slovensko poezijo z zbirkami *Svoboda pa kar hodi* in *Kavala*. Leta 1988 izda še zbirko *Malemu boksarju*, kjer se poezija, ki je bila prepojena s predčasno odtekajočo krvjo pesnika, "v samosežigu pojočega svojo najvišjo pesem", pokaže naenkrat kot nekaj, kar lahko pesnik zdaj čuti in vidi. Tokrat je prisotnost dvojine tista, ki dviguje verze nežnosti in jih postavlja v pesniški kontinent nove modrosti. Sledita zbirki *Black Jack* in *Veter v žilah*, kjer na površje priplavajo drobni trenutki intimne, pesnik se umakne v notranjost, vsakdanjost je bolj mirna, nekako že znana.

Letos je pri zbirki Beletrina izšla njegova najnovejša knjiga pesmi *Kiti se ne napihujejo*. Le-te so po avtorjevih besedah nastajale kar nekaj let pred objavo. Zadnja, ki nosi naslov *Trnovo*, je bila napisana fnekega aprilskega večera 2000. Nove pesmi diha jo z bolj umirjenim ritmom, Babačić piše: "Zraka. Veliko zraka." Realnost je še vedno tu z vso svojo paradoksalnostjo in življenjska stvarnost ostaja trda, kot je bila, vendar so verzi kljub temu mehki, oblike niso več tako ostre. Tempo minevanja, ki je bil v prejšnjih zbirkah pospešen, zdaj upočasnjuje in bolečina skriva pod sabo skrbno skrito skrinjico modrosti. Pesnik se je izrekel, izpovedal, izkričal, zdaj je čas, da se napete mišice sprostijo in da morje poezije umiri razburkane valove. Da priplavajo verzi, ki ne nosijo teže, ki bi jih potopila, temveč razsvetlila. fiker šele peklenski/ ogenj razsvetli domovanje zgoraj/ nad streho sveta, oče, bogovi/ tulijo ven iz tvoje hrtbenjače./ Ker kdo te bo pokopal,/ ker jaz te ne bom pustil umreti./ življenje teče dalje, treba se je samo malo umakniti, ga pobliže spoznati in se sprijazniti. Moč poezije je zdaj v odkrivanju preproste resnice, ki je skrita v vsaki stvari. Nekaj pesmi je posvečenih osebam iz Babačićevega življenja, tako npr. -išikovac, Molitev, Stena, pa tudi pesmi, ki so osebno-izpovedne in v katerih se obrača direktno na svojega očeta (*Očetu, Kdo te bo pokopal, oče*) in dedka. Večina pesmi je kratkih, verzi nosijo v sebi tisto lahkotnost, ki potrjuje zrelost pesnika, zročega v svet z bolj toplim pogledom.

Esad Babačić nas je obdaru s poezijo, ki je na svojem začetku opozarjala: "Preketo blizu konca smo,/ kaj bodo pomenile pesmi tedaj", zdaj pa nas vabi med svoje mehko tkivo, in kot je zapisal Jani Virk, v sanje, ki so "poezija, legalizacija zakona breztežnosti, uzakonjena svoboda."

Irena Svetek

Založba Goga ...išče in izziva...

...mlade in ustvarjalne pisce proze.

Kaj lahko pošljete?
Romane, zbirke kratkih zgodb, esejev ...

Prispevke v natisnjeni obliki pošljite na naslov Založba Goga, Prešernov trg 8, 8000 Novo mesto, s pripisom »Proza 2000«. Zadnji rok za oddajo prispevkov je 31. december. Avtorji najboljših prispevkov po mnenju uredniškega sveta bodo nagrajeni s knjižnimi nagadami. Knjigarne Goga, z izbranimi avtorji pa se bodo začeli pogovori o honorirani knjižni izdaji.

info Tocka

Lokalpatriot

sreda, 11. oktober, ob 19h:

Martin pred Martinom - poskušina mošta in kostanja ob zvokih narodno zabavne glasbe (Vlaho & Izo).

četrtek, 12. oktober, 20h:

Jaff - fank rock

torek, 17. oktober, ob 19h:

Javna tribuna (TVU - Teden vseživljenjskega učenja pripravljamo v sodelovanju z Razvojno izobraževalnim centrom (RIC) - Kaj in zakaj sploh študirati, če pa ...

sreda, 18. oktober, ob 19h:

Dia (TVU) - Egipt (Maja Žlogar).

četrtek, 19. oktober, ob 19h:

Kinoteka (TVU) - projekcije novomeških srednješolskih filmov.

petek, 20. oktober, ob 20h:

Vege scena (TVU) - salatke (Alenka Bajec)

sobota 21. oktober, ob 21h:

Avtomobili (TVU) - rock koncert. Predstavitve nove plošče

sreda, 25. oktober, ob 19h:

Športni večer: X-sports: Skate, BMX, Rolerji...

petek, 27. oktobra 2000, ob 20h:

Pink Floyd Njihova glasba, vinilke, video, film, laser ambient, razstava ... (d.j. Samobah & d.j. Tomasss).

sobota 28. oktober, ob 21 h:

Gledališče: POST SAVSKI USKOKI - gledališka predstava ICH LIEBE MICH, ICH LIEBE NICH.

Založba GOGA

petek, 13. oktober ob 19.00:

potopisno predavanje Študent na poti okoli sveta z Urošem Ravbarjem

petek, 20. oktober ob 19.00:

literarni večer s Klemenom Piskorn,

petek, 27. oktober ob 19.00:

literarni večer z Evaldom Flisarjem.

Kulturni center Janez Trdina

četrtek, 14. oktober. ob 18.30 uri

Abonma mladi mladim: B. Kotnik, saksofon; B. Pucihar, klavir.

Koncert bo v dvorani Glasbene šole Marjana Kozine,

ponedeljek, 16. oktober. ob 19.00 uri

Otvoritev Tjedna vseživljenjskega učenja,

četrtek, 19. oktober ob 16.00 uri

Svetlana Makarovič-Korenčkov palček,

torek, 24. oktober ob 20.00 uri

Andrej Rozman Roza-Rigoleta,

četrtek, 26. oktober od 9.00 - 18.00 ure

Krkine nagrade.

AEROBIKA

Ob ponedeljkih in sredo med 19.30 in 20.30 uro v aneksu D športne dvorane Marof. 500 sit za člane DNS in 600 sit za ostale. Bone za vadbo lahko kupite na Infotočki in jih uporabljate ob predložitvi DNS-jeve članske izkaznice.

AEROBIKA v organizaciji Hop kluba

Člani DNS-ja imajo pri vseh programih Hop kluba 20% popust, ki ga uveljavljajo ob predložitvi nove članske izkaznice. Na voljo so nizko, srednje in visoko intenzivna aerobika ter fitnes.

ZAČETNI PLESNI TEČAJ

Začetek: 19. oktober ob 17.30 uri, aneks D športne dvorane Marof. 3.500 sit za člane DNS-ja in 5.000 sit za ostale. Prijave: vsak dan med 8.00 in 15.00 uro na Infotočki. Ostale informacije: tel. 3374374

RAZPIS MLADI POPOTNIKI

...je še vedno aktualen. DNS in LokalPatriot vabita vse mlade popotnike, vandrovcve in avanturiste, da se prijavijo na razpis za izvedbo potopisnih predavanj, ki se bodo v naslednjem šolskem letu odvijala v LokalPatriotu. Prijaviš se lahko osebno na Dnš-ju, preko maila ali pa po pošti na naslov: DNS Infotočka, Prešernov trg 6, 8000 Novo mesto. Predavatelji bodo dobili simbolično denarno nagrado.

DOLENJSKA
BANKA

DNŠ in PD Novo mesto

...organizirata izlet na Planjavo (2394 m) v soboto 7.10.2000. Odhod je v soboto 7.10. ob 6. uri nasproti avtobusne postaje v Novem mestu. Prijave na Infotočki do 5.10.

AVTOBUSI SPET VOZIJO

NM-LJ

Nedelja, 1.10.00

BUS 1: ob 19.15 uri

BUS 2: ob 19.45 uri

BUS 3: ob 20.15 uri

LJ-NM

Petek, 6.10.00

BUS 1: ob 13.40 uri izpred poslovne stavbe Mercator, zraven FDV

Bus 2: ob 13.50 uri pred Francosko ambasado, poleg FF

NM-MB, gre po poti NM - Krško - Sevnica - Mb.

Nedelja, 1.10.00 ob 18.30 uri s postaje pri stari občini.

Vozi samo v Maribor. Popust na avtobusih lahko uveljavljate le z novo člansko izkaznico DNS-ja (ob predložitvi potrdila o vpisu jo lahko brezplačno dvignete na Infotočki).

Kino spored

DOM KULTURE

od 12.10. do 18.10. - Jaz, Irena & Jaz in Jake, Brian in Anna

od 19.10. do 25.10. - Samo še 60 sekund

od 26.10. do 5.11. - Možje

KULTURNI CENTER JANEZ TRDINA

od 12.10. do 18.10. - Lola teci Lola

od 18.10. do 25.10. - Tihi glas

od 26.10. do 5.11. - Hišni red

Športna dvorana Marof

sobota, 14.10.00:

ob 14.00 NOVO MESTO : TRIMO TRBNJE, rokomet - st. dečki

ob 17.00 OK KRKA : HOTELI SIMONOV ZALIV, odbojka - 3 m

ob 19.00 ŽOK TPV : FRUPI ŠOU KR SPORT, odbojka - 1 ž

Študijska knjižnica

12. oktober, ob 18.00:

predstavitve pesniške knjige Vsesledje. Z avtorji knjige, tremi pesniki, Markom Novakom, Arturjem Šternom in Zoranom Pevcem se bo pogovarjala Jadranke Matic-Zupančič

19. oktober, ob 18.00:

potopisno predavanje Francija Horvata o lepotah Peruja in Bolivije

27. oktober, ob 18.00:

predstavitve knjige Janeza Kolenca, Odtisi na duši.

3mini in Baltazar

Tole ni novica dneva.

Iz dveh razlogov. Prvič, ustanavljanje gledališča nikoli ni bilo in ne bo novica, vredna posebne omembe, drugič pa, in prvi točki navkljub, so ideje za formalno ustanovitev gledališča skupine v Novem mestu zorele celih pet let. Preden smo si skupina zdaj bivših gimnazijcev sploh lahko zamislili sebe v vlogi gonila institucionalne gledališke dejavnosti v Novem mestu, smo morali preiti najprej skorajda občutek sramu, da je v našem času Gimnazija napol spala (par let po razpustu Oddelka za spektakulske umetnosti), nato pa po vrsti pomanjkanje strokovne mentorske avtoritete, denarja, prostora za vaje, vere vase...

3mini in Baltazar, skupina za gledališče, bo nadaljevala in nadgradila tradicijo gimnazijskega TEATRA 250 in potem Malega mestnega gledališča, ki je bilo naslednik prvega. Skupino bomo kot društvo registrirali pri občini Novo mesto in tako pod vodstvom Branka Jordana zakoličili zametek gledališča v Novem mestu, najraje profesionalnega. Naš moto je, da samo naivnost daje neobremenjeno ustvarjalnost. Formalna ustanovitev gledališča tu ne bo pomenila zaprtosti in rigidnosti, temveč bo samo nujna osnova za normalno delo, za izkazovanje resnosti in odgovornosti, ki je potrebna pri vsakem zbiranju sredstev in s tem posredno pri pritegnitvi publike.

Za skeptike in neposvečene: maja 1995 smo ustanovili gledališko skupino TEATER 250. Začeli smo na zahtevnem terenu, na Brechtovi Malomeščanski svatbi. Sledile so akcije Ustvarjalnost na teritoriju nemogočega, sklop Dogajajte (Dobro jutro, Ugrabitev, fotografska razstava K. Dvornika in jazz koncert) in performans Prepovedano v imenu ljudstva (avtorja Toni Vovko in Branko Jordan).

Dve leti kasneje smo se preimenovali v Malo mestno gledališče. Uradno smo bili del Kulturnega društva Kostanjevica na Krki, sicer pa smo delali v Ljubljani in Novem mestu. Poleti 1997 smo z ubijalskim tempom pripravili Ob-ljubiti Milana Jesiha in drugih avtorjev. Igrali smo v Kostanjevici, Novem mestu in Tolminu. Sledil je nori buffo spektakel ob produkciji plesne skupine Harlekin v Kostanjevici. Sodelovali smo tudi pri pripravi in izvedbi prireditve ob 100-letnici rojstva A. Podbevška 1998 v Novem mestu.

Leta 1998 so nastali Izganjalci hudiča M. Zupančiča s premiero v Ljubljani ter ponovitvami v Novem mestu in Kostanjevici. Pripravili smo jo v koprodukciji z Društvom novomeških študentov.

Predstavo V vročini psi po malem grizljajo, kjer je del teksta prvič »naš«, nastal med igralci, smo začeli pripravljati poleti 1999 pod novim imenom 3mini in Baltazar. Predstava se je

izoblikovala maja 2000, ko smo v Novem mestu odigrali premiero (12. 5. 2000), sprememba imena pa označuje nove, razširjene usmeritve in ambicije.

Novo mesto pri tem ostaja nekakšen povezovalni kraj za delo med Ljubljano in Kostanjevico, zlasti od lanskega leta, ko je k njeni produkciji pristopilo Društvo novomeških študentov. Člani 3mini in Baltazar smo študentje različnih smeri - dramske igre (Branko Jordan), psihologije (Saša Učman), obramboslovja (Mitja Ličen), komunikologije (Katja Vukčević), filmske režije (Klemen Dvornik) in prava (Katarina Klepec) itd. Razkropljeni smo po Dolenjski. Večina nas sodeluje tudi pri ostalih kulturno-umetniških pobudah v Novem mestu.

Skupino bomo razširili z novimi sodelavci in dejavnostmi. Letos bo tako v Novem mestu že tretjič potekala delavnica, tokrat Gledališka "3", namenjena dijakom in študentom s pričetkom 20. oktobra.

V Novo mesto bomo poskušali pripeljati nove predstave, študentske in profesionalne. Delali bomo na krajših projektih literature, animiranega filma, plesa. Potrebujemo podporo medijev, publike, čim več novih idej in sodelavcev, prostor za vajo, trdnjše finančno ogrodje ... Sami sebe, precej izkušeni, potrditev in energije pa že imamo.

Katja Vukčević

Nova Krka po nove zmage?

1. stojijo od leve:
trener Pipan, Jevtovič, Ščekič, Davison,
Arapovič, Mihojljevič, Dončič, Drobňjak, Mandič
(pomočnik trenerja);
spredaj: Grum, Taraniš, Petrov (kapetan), Čapin,
Anzulovič, fizioterapevt Škedelj
2. Po težavah v klubu, ko ni in ni bilo pravega
centra je Franjo Arapovič (215 cm) dobra
rešitev.
3. Na turnirju, ki je potekal v Novem mestu je
največje ovacije publike požel američan Benett
Davison (24 let, 202 cm)
4. Po prikazanem lahko rečemo, da Vladimir
Anzulovič zna igrati košarko in bo dobra
konkurenca novemu kapetanu Simonu Petrovu.

fotografije in tekst: Peter Klinc (foto Life)

miss slovenije 2000

novomeški mladinski časopis

Odgovorni urednik: Damir Skenderović
Oblikovanje: Jurij Kocuvan
Ilustracije: Janez Vidrih
Naslovnica: Jurij Kocuvan
Prelom: Igor Ajdišek

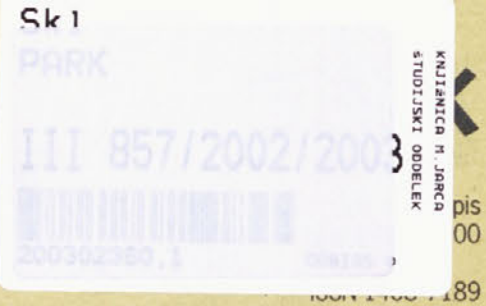
Ustanovitelj: DNŠ
Izdajatelj: Založba Goga
Za založbo: Gregor Macedoni
Trženje: David Bratož
Distribucija: Marko Kralj
Filmi in tisk: Špes grafika

Naslov uredništva:
Park – Založba Goga
Prešernov trg 8,
8000 Novo mesto
t: 07 337 43 70
e: park@drustvo-dns.si

ZALOŽBA GOGA

PRIDI IN SE SPREHODI PO SVOJEM PARKU!

KNJIŽNICA M. JARCA
STUDIJSKI ODDDELEK
pis
00
189

fotografije Peter Klinc